

Clark Darlton

GUCKY A VAKUOPAT

Přeložil František Fabián

1.

Kalendář na CRESTU IV ukazoval 5. únor 2436. To datum platilo sice na CRESTU IV, ale byla otázka, zda něco znamená i v prostoru, kde se loď nacházela. Strážci času ji totiž svou zbraní vyhodili do zcela jiného hvězdného systému a nikdo netušil, jaký čas tam platí. Perryho Rhodana od země dělil teď nejen Čas, ale i vzdálenost.

CREST IV se se vši pravděpodobností nacházela v mračnu Virgo, ve skupině hvězd označovaných jako M-87. Tak to bylo vypočteno astronauty na Zemi, ale skutečnost byla možná jiná. To musel Perry Rhodan teprve vyzkoumat.

Mračno Virgo bylo vzdálené od Mléčné dráhy třicet dva miliony světelných let. Skládalo se z tisíce malých i velkých galaxií.

Jednou z těchto galaxií byla mlhovina M-87, kulovitý útvar s průměrem dvě stě tisíc světelných let tedy větší než mateřská Mléčná dráha.

I když to byla tak obrovská vzdálenost, podařilo se pozemským astronomům už před pěti sty lety zjistit, že z centra M-87 vychází namodralý paprsek, jehož původ se ale nepodařilo vysvětlit. Nikoho to ani moc nezajímalo. Proč taky, bylo to nepředstavitelně daleko.

Nyní ale osud zahnal Perryho Rhodana a jeho CREST IV do tohoto zapadlého konce vesmíru. Astronomové na CRESTU IV zjistili, že modrý paprsek je tvořen "zářením nejvyšší intenzity. Další zajímavostí této hvězdné mlhoviny bylo, že byla silným vysílačem radiových vln. Na Zemi to sice věděli už pět set let, velké přístroje dokonce signály zachytily, ale nedokázaly je

rozluštit.

Perry Rhodan přecházel neklidně po velitelském můstku CRESTU TV. Pohledem se stále vracel k panoramatické obrazovce, která ukazovala velkou skupinu blízkých hvězd. Vedle stála menší obrazovka, na které toho moc vidět nebylo, jen roztroušené svítící body. Na tuto speciální obrazovku se teď Perry soustředil. Přidal se k němu Atlan a oba muži teď stáli vedle sebe před obrazovkou a němě na ni zírali.

„Jsou jich miliony, Perry," mumlal Atlan. „Jeden z těch bodů je naše Mléčná dráha."

Rhodan přikývl.

„Je mi jasné, že tu vzdálenost s CRESTEM IV nikdy nepřekonáme. Je to víc než třicet milionů světelných let a my s naší lodí můžeme uletět jen milion. Jaká to musela být síla, která nás mohla dopravit tak daleko. Strážci času přece nemohou být všemocní."

Atlan zůstal klidný.

„Všemocní nejsou, ale jsou velmi silní. Není pochyb, kde se nacházíme. Pochybnosti mám jenom o čase. Tady na CRESTU IV běží normálně, ale tam venku...?"

„Co tím myslíš, Atlane? Tím bych se teď nezabýval. Máme jiné starosti. Nemáme potravu. Naštěstí máme dost vody, ta nám vystačí. Ale nemáme Čerstvé maso a naše hydroponické zahrady jsou prázdné. Ty zničil nervový jed toho zapšklého trpaslíka. Zbývá nám už jen nějaké sušené maso a sušená zelenina. To je všechno. Čím budeme živit naše. muže?"

„Potřebujeme maso máš pravdu," souhlasil Atlan.

„Vzpomínám si, jak náš přítel Melbar Kasom vyhrožoval, že sní Guckyho. Samozřejmě jenom žertoval, ale Gucky se pěkně vyděsil. Jsme prostě masožravci tak proč nevyhledáme nějakou planetu, kde bychom mohli něco nalovit?" Rhodan přešel k velké obrazovce: „Jdeme na to!" řekl klidně.

Gucky měl svůj ocas pořád ještě obvázaný. Stoupl mu na něj Roi Danton, když se Gucky teleportoval a zhmotnil se náhodou

přímo za ním. Byla to nehoda, ale Guckyho hodně dopálila. Na tuto část těla byl obzvlášť citlivý.

Teď seděl v křesle a mrzutě se díval před sebe. Vedle něj odpočíval jeho přítel Ras Čubaj a pokoušel se ho utěšit. Obrovský Afričan, také teleportér, byl až dětinsky soucitný.

„Milý příteli, to brzy přejde. Vždyť se ti tak moc nestalo, ten Roi není žádná těžká váha a neudělal to schválně.“

Gucky zvedl dramaticky ruce do výše:

„Neudělal to schválně, ale udělal to svýma nohama! Přitom nosí takové směšné vysoké podpatky. Až se to bude hodit, já mu je upiluju. Pak bude konec s jeho tanečky a bude tu pajdat, jako by měl dřeváky. Rád bych věděl, co si vlastně myslí!“

„Nejspíš vůbec nic,“ soudil Ras Čubaj.

„To by taky byl div, kdyby někdy přemýšlel,“ vrčel Gucky. Samozřejmě to nemyslel vážně, ve skutečnosti měl Roie docela rád.

Protože ale na CRESTU IV nebyl jeho přítel Bully, musel si najít nějakou jinou oběť pro své legrácky. Tentokrát se stal tou obětí ale sám. „A co říkáš Kasomovi? Chtěl ze mne stáhnout kožich a ugrilovat si mě na rožni.“

Ras Čubaj se zašklebil.

„Třeba měl hlad? Už několik týdnů jsme neviděli pořádné maso.“

Gucky se uraženě vztyčil.

„Vypadám snad jako pečínka?“

Ras si ho pozorně prohlížel, pak zamítavě potřásl hlavou.

„To teda ne. Spíš si tě dovedu představit pěkně upečeného v horkém popelu.“

Gucky se zadíval na svého přítele s rozhořčením.

„Jak mi něco takového můžeš vůbec říct, Rasi! Myslíš jenom na žrádlo. Já se tady žívím suchými pilulkami a vy všichni vzdycháte jenom po tělesných požitcích. To je barbarské. Moji vlastní přátelé by mě chtěli sníst!“

John Marshall, který se až do teď rozhovoru nezúčastnil, se

přidal: „Já si sice dovedu představit plno lepších pochoutek než pečeného myšoba, ale když je hlad... Pět tisíc mužů nemůže věčně jíst jenom sušenou zeleninu a sušené maso. Perry to také ví a proto teď hledá nějakou planetu, kde bychom nějaké zvíře ulovili. No, a ty jako zvíře vypadáš, Gucky. Kdopak ví, kdy se někdo splete a bude si chtít pochutnat. I když mně se nezdá, že bys vypadal jako pořádné sousto

„To je pro vás typické, vy přízemní Pozemšťani! Sotva vám dojdou bifteky, už se vracíte ke kanibalismu a snědli byste i svou babičku. Jen si to představte: Gucky, zachránce vesmíru, na pekáči! Jsem do hloubi duše uražený!"

V tom okamžiku se ozval interkom. Rozzářila se obrazovka a objevil se Rhodanův obličej:

„Všem velitelům úseků! Za půl hodiny se koná porada v důstojnické jídelně. Prosím členy sboru mutantů, aby se také dostavili. Jde o běžnou záležitost, není důvod ke znepokojení. Děkuji vám."

Obrazovka zase ztmavla.

Gucky vstal a urovnal si obvaz na ohánce. Vypadal dost směšně. Ocas mu trčel vzhůru, jako by ho měl v dlazi..

„Kam chceš jít?" zeptal se Melbar Kasom. Gucky se po něm pohrdavě ohlédl přes rameno.

„Ty tady vlastně nemáš co dělat, protože nejsi mutant. Já jsem tě sem pustil, protože jsem velkorysý. A ty mi tu začneš vykládat, že by ze mě byla dobrá pečínka. To je nevděk. A kam jdu, do toho ti vůbec nic není. Chci mít od tebe pokoj, to je všechno." Od dveří se otočil na Johna Marshalla. „Kdyby mě někdo hledal, budu ve své kabině. Ale zamкну se tam. Jedině Ras se ke mně dostane, protože je teleportér. Já nikomu otevírat nebudu." Vzdychl si. „Pečínka, to tak. Na shledanou." Rychle vyšel a zavřel za sebou dveře.

John Marshall se smál až mu tekly slzy. „Asi jsme mu nahnali pěkný strach. Snad to nebere vážně." Podíval se na hodinky. „Musím si pospíšet. Bojím se, že to žádná běžná záležitost

nebude. Snad to není nic nepříjemného."

Melbar Kasom se protáhl.

„Příjemného jsme toho v posledních týdnech moc nezažili. Proč by se to mělo najednou měnit?"

V důstojnické jídelně se sešli všichni. Poslední vešel Rhodan. Pozdravil a sedl si.

„Pánové," začal, „dobře víte, jak na tom jsme. Tato galaxie je třicet dva miliony světelných roků daleko od naší Mléčné dráhy. Naše motory nemají dostatečnou

výkonnost, aby takovou vzdálenost překonaly. Presto pevně věřím, že se jednou vrátíme domů. V této chvíli však máme naléhavější starosti. Zásoby vody se nám podařilo obnovit. Také potravin zatím máme dost, ale pouze sušených. Nemůžeme chtít od mužstva, aby bylo trvale odkázáno na tuto nouzovou stravu. Potřebujeme čerstvé maso. Rozhodl jsem se proto přistát na nejbližší planetě, na níž zjistíme primitivní formy života. Chce k tomu někdo něco říct? Major Karel?"

Major Karel byl styčný důstojník CRESTUIV. Jeho oddělení obstarávalo první kontakty s neznámými bytostmi nebo civilizacemi, s nimiž se CREST IV setkala. Byli v něm vybraní biochemici, biologové, zoologové a další vědci. Nechyběli ani astropsychologové. Major Karel byl jedním z nich.

„Máte pravdu, pane. Poznamenal bych k tomu jen tolik: už se mnohokrát stalo, že se pozemská loď setkala na cizí planetě s neznámými bytostmi a její posádka si neuvědomila, že jsou součástí jiné civilizace. Proto bylo zřízeno naše oddělení. Není snadné rozhodnout o osudu tisíců neznámých bytostí, až takovou planetu najdeme. Mohou vypadat jako zvířata, ale kdo zaručí, že to zvířata v našem smyslu jsou? Kdo nám dá právo rozhodnout, že je můžeme pobít? Naši předkové před několika deseti tisíci lety byli také primitivní, a kdyby na Zemi tehdy přistáli astronauti, mohli by jeskynní lidi pochyťat, pozabíjet a sníst. Z jejich hlediska by to bývala byla primitivní zvířata. Něco podobného se může stát i nám. Kdo o tom rozhodne?"

Rhodan pozorně naslouchal. Na tvářích přítomných důstojníků viděl pochyby. . Řekl:

„, „Souhlasím s vámi, majore. Bude to. těžké rozhodování. Na tom, jak se rozhodneme, ale závisejí naše životy. Přirozeně nebudeme pobíjet nižší živočichy, •kteří by se nám podobali. To by bylo neestetické. Spíš se rozhodneme pro primitivního živočicha, který se bude podobat •třeba teleti. Bude vaším úkolem zjistit stupeň inteligence u obyvatel neznámé .planety. Na vašem zjištění bude záviset .moje rozhodnutí. Budu ovšem vždycky především myslet na prospěch svých lidí." Kývl na jiného důstojníka. „Astronomická sekce by měla brzy najít vhodnou planetu. Hvězd je tu dost a jsou hustě u sebe. Budeme postupovat krátkými lineárními lety od jedné k druhé, dokud nenajdeme vhodnou planetární soustavu. Ještě nějaké dotazy?" Nikdo už se na nic neptal.

V nevelké vzdálenosti od CRESTUIV letěla černá kulovitá loď dvou Haluťanů. Byla odmrštěna spolu s CRESTEM IV do mračna Virgo. Icho Tolot a Fancan Teik odmítli přejít na palubu CRESTU IV a sledovali vlajkovou loď v těsném závěsu, ale samostatně. Udržovali s ní stále spojení telekomem. Někteří astronomové si stále ještě nebyli jistí, že je CREST IV skutečně v mračnu Virgo. Obrátili se proto na Icho Tolota.

„Můžete si být jistí, že jsme v galaxii M 87, a tedy v mračnu Virgo," odpověděl Haluťan. „Naše měření se v tom shodují. Pomůžeme vám hledat planetu s čerstvým masem. Podle našich přístrojů jsme teď čtyřicet tisíc světelných let od středu galaxie."

„A letíme dál k jejímu okraji/" potvrdil jeden z astronomů.

„Neuvěřitelné je, že vzdálenosti mezi jednotlivými hvězdami stále nejsou větší než jeden a půl světelného roku."

V téže době zašel Perry Rhodan na můstek za kapitánem lodi. Epsalan pozoroval obrazovky. Když si všiml Rhodana, krátce mu pokývl na pozdrav. Plně se soustředil na řízení lodi. CREST IV přecházela do lineárního letu maximálně na

vzdálenost pěti světelných měsíců a zase se vracela do normálního prostoru. Tady neměli k ruce hvězdné mapy.

„Tak co?“ zajímal se Rhodan.

Plukovník Akran neodtrhl zrak od obrazovek.

„Je tady tolik hvězd, že je těžké si vybrat. Odtud nezjistím, která hvězda má planety. Snad nám brzy něco řeknou astronomové/“

„Mluvil jsem o tom s Atlanem,“ řekl Rhodan a posadil se do volného křesla. „Vzpomínal si, že před dvanácti tisíci lety akonské výzkumné lodě Často přistávaly na cizích planetách, aby si obstaraly Čerstvé maso. Neznámé bytosti posuzovali Akonané podle jejich vzezření a podle stupně inteligence. Měli bychom se tím také řídit. Je mi jasné, že se nesmíme dopustit chyby, a že konečné rozhodnutí budu muset udělat já. To je vlastně všechno, co jsem vám chtěl říct. Půjdu si odpočinout do své kabiny. Dejte mi prosím hned vědět, kdyby astronomové našli vhodné slunce s planetami.“

„Vyrozumím vás,“ slíbil plukovník Akran.

O tři hodiny později se astronomové ozvali. Ve vzdálenosti pěti světelných let našli žluté normální slunce, kolem něhož obíhaly tři planety. Na druhé planetě byl zjištěn život.

CRESTIV zamířila k této hvězdě.

Cestu k ní rozdělila do několika etap. Analytická laboratoř nepřetržitě vyhodnocovala a předávala výsledky můstku. První výsledky byly pozitivní.

Plukovník Akran informoval Rhodana. Administrátor přišel s Atlanem. Na speciální obrazovce dálkového zaměřování už se daly rozlišit některé podrobnosti.

„Vypadá to dobře,“ mručel Rhodan. Atlan přikývl. „Snad budou brzy vidět planety. Předpokládám, že přistaneme na druhé. Vnitřní je příliš blízko u slunce, vnější zase příliš daleko.“

„Vždyť potřebujeme jen jednu planetu,“ připomněl Atlan.

„Jestli se analytici nemýlí, je na druhé planetě život. Doufám,

že to bude co nejprimitivnější forma života."

Ještě pořád cítili šok, který zažili na vodní planetě. Tam podcenili neznámé a na pohled primitivní živočichy a dostali svou lekci. Nic takového se nesmí opakovat. Byli by málem zničili celou planetu. Rhodan se zachoval nerozvážně, když dal vylít vodu otrávenou trpaslíkem z nádrží CRESTU IV do oceánu obydlené planety. Často se pak ptal sám sebe, jak to mohl udělat. Jediným vysvětlením bylo přílišné napětí, které mu bránilo jasně uvažovat. Prakticky jednal v panice. Zapřísahal se, že se to nesmí opakovat.

„Mužstvo není v nejlepší náladě," řekl náhle Atlan.

Rhodan se po něm pátravě podíval.

„Myslíš, že budou potíže?"

Aílan zvolna přikývl.

„Budou, jestli budeme dál denně vydávat sušenou zeleninu a sušené maso. Potřebujeme čerstvou stravu. Snad budeme mít štěstí."

Znovu se podíval na obrazovku se žlutým sluncem.

„Přecházíme znovu do lineárního prostoru asi na třicet vteřin. Čtyři světelné měsíce. Hádám, že pak už bude pozorování snadnější."

Rhodan odpověděl:

„CREST IV musí být ve stavu bojové pohotovosti. Musíme počítat se vším a nesmíme udělat žádnou chybu. Styčné oddělení ať se připraví na výpad."

Gucky se mrzutě dloubal vidličkou v jídle. Vedle misky měl pohár vody, z něhož do misky doléval. Pak zase míchal červenou kaši.

Ralf Marten ho se zájmem pozoroval.

„Co toho bude, až to bude?" zeptal se skepticky.

Gucky se na něho úkosem podíval.

„Vám se to mluví. Pozemšťané snědí všechno. Myšobové jsou vybíraví. Když si představím, že by před mého otce postavili takovéhle žrádlo, zježí se mi chlupy. Ten by rozmlátil celou

lod'. Jenže já už začínám degenerovat. Už jím sušenou zeleninu."

„Aspoň máš vodu a můžeš si to rozředit. Na obaluje napsáno, Zeje to pak jako čerstvé. Čerstvé jako ze zahrádky, píšou tady."

„To bych rád věděl, jak si představují čerstvou zeleninu ze zahrady! Ta věc chutná jako prášek na moly."

„Co ty jsi už všechno neochutnal!" dobíral si ho Marten.

Gucky byl tak zaujatý svou miskou, že ani nezareagoval. Opět kaši ochutnal a otrásl se. Pak znovu přilil vodu a míchal. Nevzdával se.

„Za pár dnů to bude za námi," sliboval Ralf Marten. „Najdeme planetu a dostaneme čerstvé maso. Už se celý třesu na řízek!"

Gucky zatřepal hlavou.

„Barbaři! Maso! To je ostuda, že se něco takového ve vesmíru vůbec trpí. V životě bych nejedl maso, i kdybych se měl živit koženými podrážkami."

„Kožené podrážky," poučoval ho Ralf Marten, „jsou taky ze zvířat."

„A vždyť já vím," bručel Gucky. „Já to nemyslel tak doslova. Ale jestli jsou na planetě, kterou hledáme, zvířata, budou tam i rostliny. Sežral bych klidně celé pole zelí. I s kořeny."

Ralf Marten se zamyšleně na Guckyho díval.

„Když se na to podíváme z biologického hlediska, jsou zelné hlávky také živé bytosti. Co ty nato?"

Gucky zapíchl vidličku do kaše a pustil ji. Díval se, jak se pomalu kácí ke kraji misky.

„Já vím, že zelné hlávky taky žijí. Vždyť už dost dlouho sloužím v solární flotile a tady těch zelných hlávek je! Ty hlávky na poli ale podle mého nejsou žádné bytosti. Jsou to rostliny. To je velký rozdíl. Nebo si myslíš, že by mrkve a zelné hlávky mohly založit civilizaci, která by létala do vesmíru?"

Ralf Marten zděšeně zakroutil hlavou.

„To je strašná představa. Kdyby k tomu došlo, nemohli

bychom podle tebe už jíst vůbec nic. Čím bychom se živili?" Ukázal na misku. „Tak už aspoň ochutnej!"

Gucky se zašklebil a poslechl. Žvýkal dlouho, pak sousto polkl a obrátil oči v sloup.

„Hrozný. Ale má to zajímavou příchuť. A není špatná, ta příchuť. Taková kořeněná. Tak tohle je sušená zelenina. To musím těch balíčků sehnat víc." Zašklebil se. „Já jsem tenhle totiž otočil."

Ralf Marten se zatvářil pohoršený.

„Chceš říct, že jsi to ukradl?" Vzal do ruky obal balíčku a uhladil ho. Přečetl si návod k použití a dal se do smíchu.

„Čemu se směješ?" ptal se Gucky.

Ralf Marten kuckal smíchy.

„Je to sušená zelenina, to je pravda. Jenže zelenina se sušeným hovězím. To je zřejmě ta kořeněná příchuť, která tě tak nadchla."

Gucky na něho vyvalil oči. Pak vzal vidličku a nabral další sousto. Zavřel oči, když je vkládal do úst.

„Nemusí být všechno pravda, co se píše..."

Analytické oddělení sdělovalo další informace o třech planetách, obíhajících kolem žlutého slunce.

„První planeta je vzdálená od slunce kolem padesáti milionů kilometrů. Povrch je rozžhavený a nehodí se pro život. Nemá atmosféru. Druhá planeta je sto padesát milionů kilometrů od slunce. Ovzduší podobné jako na Zemi. Zjištěno rostlinstvo. Povrch tvoří nízká pohoří a moře. Pravděpodobně je tam život. Třetí planeta je vzdálená od slunce čtyři sta milionů kilometrů, V ovzduší metan a čpavek. Dá se přirovnat k Jupiteru. Nehodí se pro naše účely."

Perry Rhodan oslovil biologa doktora Sylvestra, který stál vedle něho.

„Vypadá to, že teď přišla řada na vás, doktore. Než přistaneme, pošleme vás na druhou planetu v tryškáči a dáte nám vědět, jací živočichové tam žijí a jestli se

hodí na maso."

„Kdo poletí se mnou?" zeptal se doktor Sylvestr. Odpověděl mu kapitán lodi plukovník Merlin Akran.

„Bude to nadporučík Atara Kavinati. Je velmi zkušený. Kromě toho vám dáme s sebou dva mutanty Johna Marshalla a myšoba Guckyho." Doktor Sylvestr se zatvářil polekaně.

„Gucky? opravdu si myslíte, že zrovna on se hodí pro naši akci? Gucky je přece sám taky zvíře, když ten pojem o něco rozšíříme. Bude moje rozhodnutí negativně ovlivňovat."

Rhodan přikývl.

„A o to mi právě jde."

Doktor Sylvestr ještě nebyl přesvědčený.

„Snad máte pravdu, pane. Pro mě to bude úleva mít ty dva telepaty s sebou. Mohou nám v práci hodně pomoci. Kdyby dobytek vysílal inteligentní myšlenky, oni je první zachytí. Kdy poletíme?"

Rhodan ukázal na obrazovku.

„Sám to vidíte. Ještě jednou krátce přejdeme do lineárního prostoru, a po návratu do Einsteinova vesmíru už budeme jen několik světelných hodin od žlutého slunce. Dál poletíme prostou rychlostí světla a budeme pomalu brzdit. Vás vysadíme asi za deset hodin. Děkuji, doktore Sylvestře."

Biolog opustil můstek. Šel vyrozumět své kolegy.

Akce Čerstvé maso se rozbíhala.

Nadporučík Atara Kavinati velel oddílu robotů. Původem byl Japonec, dost velký, silné postavy, velmi zdvořilý a když to bylo třeba, velmi tvrdý a bezohledný. Byl už připraven v hangáru u tryskáčů.

Tryskáče byly vylepšené gazely. Zvenčí připomínaly disk o průměru asi třicet metrů; Uprostřed byly osmnáct metrů vysoké. Hlavní centrála nahoře na kopuli byla chráněná plastickým zvonek.

.Tryskáč byl rychlejší než světlo a ideálně se hodil pro expedice. Vyzbrojený byl velmi účinnými impulzními děly.

V malém hangáru si nesl kromě toho také výborně vyzbrojený létající tank, který bylo možné kdykoli použít.

Nadporučík Kavinati se přesvědčil o připravenosti svého tryskáče a nastoupil. S obvyklým klidem se posadil do velitelského křesla, opřel se a čekal..

Mezitím se CREST IV stále přibližovala ke druhé planetě a přešla na oběžnou dráhu kolem ní. Kroužila asi dva tisíce kilometrů nad povrchem. Ozvalo se analytické oddělení.

„Můžeme vám podat zprávu, pane?“

„Už na ni čekám/" odpověděl Rhodan.

„Zjistili jste nějaké podrobnosti?“

„Zjistili jsme přítomnost živých bytostí na povrchu planety. Změřili jsme jejich

individuální kmitočty. Jde o tvory na nízkém stupni vývoje. Podle jejich velikosti jsou jako stvoření pro naše účely. Víc zatím bohužel nevíme.“

„Takže velká zvířata ale primitivní?“ zeptal se Rhodan.

„To je velmi přesně vyjádřeno, pane.“

Rhodan poděkoval. Plukovník Akran mu oznámil, že se vrátily dvě korvety vyslané k první a třetí planetě. Hlášení obou důstojníků se shodovala: na těchto planetách není život.

Zbývala tedy jen druhá planeta.

Interkomem se ozvali astronomové:

„Pane, zanesli jsme tuto soustavu do hvězdné mapy. Pokud souhlasíte, nazveme slunce Depot. Planety označíme čísly. Hodláte tedy přistát na planetě Depot II.“

„Výtečně," řekl Rhodan s trochou posměchu. „Vy opravdu myslíte na všechno. Obdivuji váš smysl pro pořádek.“

Vypnul interkom.

„Kolik obletů, pane?“ zeptal se plukovník Akran.

„Deset," odpověděl Rhodan. „Potom vyšleme expedici.“

CREST IV byla pořád ještě v bojové pohotovosti. Dosud nebylo jisté, že na planetě nejsou také inteligentní bytosti. Rhodan nechtěl nic riskovat.

Povrch Depotu II se míhal na panoramatické obrazovce. Pevniny většinou pokrývala step, nebyly tu žádné lesy ani rostliny vyššího vzrůstu. Ve stepích se daly rozeznat tmavé pohybující se skvrny. Při vícenásobném zvětšení se ukázalo, že jde o stáda zvířat velikých asi jako býci.

Zdálo se, že tím je problém vyřešen.

„Vypadá to dobře," řekl plukovník Akran.

Rhodan se díval na obrazovku. Dlouho neodpovídal. Pak řekl:

„Ano, vypadá to dobře. Ale možná to jenom tak vypadá. Zatím to nevíme jistě. Záleží na tom, co zjistí naše expedice. Nechme to na nich. Budu ve své kabině." Bez dalších slov opustil můstek. .

2.

„Tak co?" ptal se Gucky. „Jak vypadám?" Procházel se po kabině a upravoval si uniformu. Obvaz na ocase už neměl.

„Sekne mi to?"

John Marshall si ho prohlížel a potlačoval smích.

„Vypadáš, jako bys šel na výstavu. Kdo tě vlastně má na Depotu II obdivovat? Snad ne ty krávy?"

Gucky se zastavil a opřel si ruce v bok.

„Krávy! To nejsou žádné krávy! Analytikové zjistili, že se podobají pozemským býkům. Jenom s tím rozdílem, že mají šest nohou místo čtyř. Určitě taky o to rychleji běhají. Tam beze mě nic nesvedete."

„Stejně to nebude žádný výlet, drobečku. Není tam sice žádný inteligentní život a vůbec žádná civilizace, jenom rostliny a zvířata. Ale mohou tam být nástrahy, o kterých nic nevíme. Už budeš hotový?"

„Nevím, co bys chtěl. Já už jsem dávno v tryskací, a ty tady postáváš. Pospěš si trochu..."

Sotva Gucky dořekl poslední slovo, zmizel. Teleportoval se do hangáru a Johna Marshalla tu nechal. Telepat se vydal za ním. Cestou potka! biologa doktora Sylvestra.

„Nejsem tak nadšený jako ostatní, že jako první vstoupíme na povrch neznámé planety," svěřil se mu doktor. „Víte, ta planeta mi prostě připadá až okázale neškodná. Hledáme planetu s Čerstvým masem, a co najdeme? Planetu s čerstvým masem. Nezdá se vám to trochu podezřelý?"

John Marshall zakroutil hlavou.

„Co je na tom podezřelého? Byla to náhoda, a k tomu šťastná náhoda."

V hangáru už na ně čekali. Nadporučík Atara Kavinati stál u vchodu.

„Vám to ale trvá, pánové. Vezměte si myšoba jako příklad. Gucky tu byl první."

„Žádný div, když je teleportér," poznamenal Marshall. „Ostatní už jsou tady?"

„Ano. Právě se dohadují, jestli jsou šestinozí býci k jídlu."

V kabině tryskáče bylo místo pro pět osob. John Marshall vzal Guckyho na klín. Dostali pokyn ke startu. Velká vrata hangáru se otevřela a tryskáč vyrazil do kosmického prostoru. Rychle se blížil k povrchu planety. Z průhledné kopule měli rozhled na všechny strany. Nadporučík Kavinati zakroužil nad náhorní plošinou, na níž se pásla ohromná stáda.

„Jedno místo jako druhé," poznamenal zoolog .doktor Marishe, černocho, kterému krajina připomínala Afriku. „Co tamhle u řeky?"

Nadporučík přikývl a přistál,

„Tak jsme tady," prohlásil Gucky, který celou cestu mlčel.

John Marshall mu uznale poklepal na rameno.

„Dobrý postřeh, drobečku. Ještě něco tě napadlo?"

Gucky zavrtěl hlavou.

„Já se o maso nezajímám. Jděte si lovit ta šestinohá zvířata, já se porozhlédnu po tom, jestli tady roste něco užitečného. Sušené zeleniny už mám dost."

Sklouzl Johnovi z klína. Nadporučík Kavinati se ohlédl a připomenul:

„Rhodan dal pokyn, že nikdo nesmí opouštět loď, dokud nebude situace jasná. Proto s námi poslal vás dva telepaty. Zachytili jste nějaké myšlenkové impulzy?"

„Vůbec žádné. Ani během letu ani teď," prohlásil John Marshall.

„Myslím, doktore Sylvestře, že můžete začít s průzkumem," přikývl Kavinati.

Doktor vstal.

„Tak se do toho dáme. Nepotřebujeme ani skafandr. Můžeme se tu pohybovat volně jako na Zemi. Po tom věčném vyseidávání v laboratoři mi to přijde vhod. Kdo jde se mnou?"

„Půjdem všichni," navrhl Gucky. „Když se něco přihodí, vrátím se kdykoliv do lodi."

„Jděte, já tu zůstanu," souhlasil Kavinati. „Ale nechoďte daleko,"

Otevřel dvířka tryskáče a dovnitř proudil čerstvý teplý vzduch. Pavel Toratzki se zhluboka nadechl.

„To je příjemné. Už je to pár měsíců, co jsem naposledy volně dýchal přírodní vzduch.

Jsem botanik a zajímají mě především rostliny. Nepůjde se mnou malý myšob?"

Gucky si ho prohlédl od hlavy k patě a pak přisvědčil.

„Dobrá, půjdu s vámi. Třeba najdeme artyčoky nebo výhonky chřestu."

„Ten náš myšob není ani trochu náročný!" zasmál se doktor Marishe. „Bude nejlepší, když se rozdělíme do dvou skupin. Doktor Sylvestr a já se pokusíme ulovit jednoho býka. A Gucky s doktorem Toratzkim se poohlédnou po čerstvé karotce. A ke komu se přidáte vy, pane Marshall?"

„Já půjdu s vámi na lov. Jako telepat můžu udržovat styk s Guckym a nebudeme potřebovat rádio."

„Výborný nápad," souhlasil nadporučík Kavinati. „A kdyby se něco dělo, Gucky se ke mně teleportuje a dá mi zprávu. Takže hodně štěstí, pánové!"

Obě skupinky opustily loď.

Doktor Sylvestr a doktor Marishe zůstali stát na nízkém, pahorku asi pět set metrů od lodi. Odtud měli dobrý rozhled po stepi. Asi čtyři kilometry od nich se páslo obrovské stádo buvolů. Měli šest nohou a vážili odhadem jednu a půl tuny. Měli drsnou černou srst. Uprostřed čela jim vyrůstal roh, který se asi patnáct centimetrů od čela rozděloval. Tvořil tak velkou vidlici, která byla účinnou zbraní proti nepříteli. Přirozené nepřátele ale tato zvířata na Depotu II neměla.

Stádo se zatím o loď ani o Pozemšťany nezajímalo. Biolog se obrátil na telepata.

„Vnímáte jejich myšlenkové impulzy?“ ' John Marshall přisvědčil.

„Znamená to tedy, že mají určitý stupeň inteligence?“

„O inteligenci se nedá mluvit,“ odpověděl Marshall. „Jsou to spíš zvířecí instinkty. Můžete být klidný, doktore. Jsou to zvířata, jaká odjakživa slouží jako potrava.“

Biolog si oddechl.

„Musím přiznat, že jste mě uklidnil. Nechtěl bych se dopustit tragického omylu/1

Doktor Marishe vytáhl z opasku impulzní zbraň a přezkoušel ji.

„Nemá velký dosah. Musíme k těm zvířatům blíž, pánové. Nechtěl bych buvola jen postřelit. Kdoví, jak by reagoval.“

Tři muži postupovali stepí k pasoucím se stádu. Slunce stálo vysoko. Odhadovali, že jsou blízko rovniku. Obloha byla bez mráčku a vzduch se ani nehnul.

Býci v čele stáda se přestali pást a zadívali se na lovce. Bylo tu třicet až čtyřicet tisíc zvířat. Doktor Marishe odjistil zbraň.

„Ještě počkejte,“ radil mu doktor Sylvestr. „Nemůžeme střílet do stáda nazdařbůh. Pokusíme se jednoho býka od stáda oddělit. Tamhle naproti mezi křovím se možná budou pást ojedinelé.“

Za křovím našli tři krávy a jednoho býka.

„Vezmeme býka,“ ukázal Sylvestr na mohutné zvíře. „Krávy

na nás snad nezaútočí, až býk padne, spíš utečou ke stádu. Aspoň doufám."

Doktor Marishe pokročil dopředu. Před staletími právě tak lovili jeho předkové v rozlehlých stepích Afriky, jenom měli prosté dřevěné oštěpy, zatímco doktor Marishe měl v ruce moderní impulzní paprskomet. Přiblížil se ke zvířatům až na dvacet metrů. Chladnokrevně zamířil a vystřelil. Tenký paprsek energie zasáhl zvíře přímo mezi oči. Býk se skácel jako podřátý a už se ani nehnul. Krávy polekaně utekly.

„Dobrá rána," chválil doktor Sylvestr. „Ohledáme ho hned, nebo zavoláme Kavinatiho, aby přiletěl s lodí?"

„První prohlídku můžeme provést na místě," navrhl John Marshall. „Máte přece u sebe nůž?"

Doktor Marishe přisvědčil.

„Myslíte, že si hned vyříznete kotletu? Tak jednoduché to není. Některé bakterie přečkají i grilování, ať maso vypadá jak chce lákavě. Ale máte pravdu, můžu začít hned. Spojte se s Guckym, ať dá vědět nadporučíkovi."

Stádo se klidně páslo dál a vzdalovalo se pomalu směrem k řece. Marshall se dorozuměl s Guckym a dozvěděl se, že Kavinati počká ještě půl hodiny, až bude stádo dostatečně daleko.

Doktor Marishe poklekl u skoleného zvířete. Zvedl pravou ruku s nožem a bodl. Oddech si, když viděl, že z masa vytéká červená krev;

Toratzki a Gucky šli po břehu řeky. Botanik se každých deset metrů zastavil, shýbl se a zkoumal porost. Nacházel stále nové rostliny. Gucky jeho počínání nesledoval. Byl stále telepaticky spojen s Johnem Marshallem a věděl o všem, co se v druhé skupině děje.

„Počkejte tady na mě," řekl botanikovi. „Musím se vrátit do lodi a podat zprávu nadporučíkovi. Hned jsem zpátky." Teleportoval se a za pět minut se skutečně vrátil.

Toratzki zatím sešplhal dolů k řece. Bylo tu jen málo kamenů.

Písek byl skoro černý a voda zelená. • „Zajímavé, opravdu zajímavé," mumlal botanik. Sklonil se a nabral trochu vody do dlaní. „Vodní řasy. Není tu chřest ani artyčoky, milý maiý příteli, ale řasy jsou také plné vitaminů. Vezmu si jich pár jako vzorek."

Gucky pozoroval zelenavou vodu s pohrdáním.

„Řasy? To se mi nezdá"

„Jen mi věř, drobečku, řasy jsou báječné. Naplníme jimi několik nádrží na CRESTUIV a necháme je množit. Nejdřív ale musíme udělat jejich rozbor."

Naplnil zelenou vodou nádobku a pečlivě ji uzavřel. Do druhé nádobky posbíral zelený sliz, který se uchytil na břehu.

„Můžeme konečně jít dál?" ptal se netrpělivě Gucky. „Nejsme tu přece kvůli nějakým řasám. Dobře víte, co hledám. Podnebí je tady skvělé. Určitě se tu daří nějakým jedlým kořenům. Tamhle naproti to vypadá jako záhon"

Toratzki souhlasil. Podíváme se tam. Co dělají ostatní?"

„Zabili buvola," odpověděl Gucky. „Ten černý barbar, kterému říkají doktor Marishe, ho právě vyvrhuje. Nemůžu se ani podívat na krev a jsem rád, že s nimi nejsem. Ale tamti chlapi se rádi dívají na červenou krev. Všichni se báli, aby nebyla modrá."

Viděli, jak tryskáč odstartoval, uletěl asi tři kilometry a zase přistál.

„Tím směrem jdeme," poznamenal Toratzki. „Máme času dost. Tamhle jsou rostliny, o kterých jsi mluvil."

Vytáhl z tašky lopatku a začal rostlinu opatrně vyrývat i s kořínky. Vypadala jako růžičková kapusta. Na jejích košťálech visely plody velké jako granátová jablka. Byly zelené a tvrdé. Toratzki zářil spokojeností.

„Našli jsme pochoutku. Čerstvá zelenina, vitaminy, a jsou toho celá pole! To bude hostina, aspoň pro vegetariány."

„Už se mi sbíhají sliny," přiznal Gucky a olízl se. „Ale budeme si muset pospíšet. U té druhé skupiny není něco v pořádku."

Podejte mi ruku, Toratzki. Těleportujeme se."

Botanik se zatvářil zděšeně.

„Teleportovat? Ale to já neumím. A mám z toho strach, abych pravdu řekl."

Gucky se zašklebil.

„Zbytečné strachy. Podejte mi ruku a je to."

Toratzki mu váhavě podal ruku, a v příští vteřině oba zmizeli.

Gucky ho prostě vzal s sebou.

Stádo se mezitím ještě víc vzdálilo. Zvířata ani trochu nezajímalo, že blízko nich přistála loď. Slunce zapadalo a trochu se ochladilo. Od východu vál lehký vánek. Pročísl step a změnil ji ve vlnící se moře. Na západě vyvstaly malé mraky.

Bylo to už pět hodin, co býka zabili. Doktor Sylvestr dokončoval první rozbor v malé laboratoři na palubě tryskáče. Vedle něj stál doktor Marishe a napjatě přihlížel. Toratzki a Kavinati umístili vzorky rostlin do nádrží. Gucky se bavil s Johnem Marshalllem.

Doktor Sylvestr se narovnal.

„Žádné kultury škodlivých bakterií jsem nenašel. Je tu ale velké množství hnilobných bakterií. Přitom jsme býka zabili nedávno. To je neobvyklé. Maso na téhle planetě zřejmě shnije do čtyřiaadvaceti hodin. Musí se tedy okamžitě po porážce zmrazit, jinak nebude k užítu. Maso je jinak křehké a bude zřejmě i chutné."

„Za deset minut bude CREST IV přelétat nad námi a navážeme spojení," připomněl nadporučík Kavinati. „Připravte si pro ně zprávu, doktore."

Gucky najednou vstal. Obrátil se ke Kavinatimu a řekl:

„Půjdu ještě jednou ven. Musím se ještě jednou přesvědčit, jestli se s těmi býky, jak jim říkáte, přece jen nedá mluvit. Pokud ano, nesmíme je zabíjet. To je vám snad jasné?"

Doktor Sylvestr netrpělivě zamával rukou.

„Někdy říkáš učiněné nesmysly. O čem se chceš s těmi hovady bavit?"

„Jednak to nejsou žádná hovada, ale býci. A potom není tak docela jisté, že s nimi není kloudná řeč. Rozhodně se o to chci pokusit. Nelíbí se mi totiž představa, že bychom měli hromadně pobíjet ta neškodná zvířata. Uznávám, že takoví barbaři jako Pozemšťané nemají jinou možnost, jak si nacpat břicha. Ale jestli tomu budu moci zabránit, udělám to.“

Nečekal na odpověď a odhmotnil se.

„Nedá se nic dělat,“ řekl klidně John Marshall. „Musíte ho chápat. On je vegetarián. Má námitky proti tomu, aby jeden tvor požíral druhého.“

„Proti gustu žádný dišputát,“ zafilozofoval doktor Marishe.

Gucky se zatím zhmotnil ve stepi. Pět

set metrů od něj se páslo veliké stádo, které si ho nevšímalo. Klidně kráčet směrem k nim a snažil se zjistit, které z tunových zvířat je vůdcem stáda. Nebylo to tak jednoduché, jak si představoval. Dolehl na něj příval primitivních myšlenkových impuizů a on je nedokázal nijak utřídit.

Obrovský býk se zastavil a pozoroval myšoba. Přestal se pást a šel k němu blíž. Ostatní zvířata ho nebrala na vědomí. Gucky se soustředil na blížícího se býka. Myšlenkové impuizy byly velmi nezřetelné a zmatené. Nebyly nijak uspořádané.

Když byl býk deset metrů od něj, napřáhl Gucky ruku a zamlaskal.

„No tak, milé zvířátko. Přece mi nic neuděláš? Když budeš hodný, třeba ti pomůžu.“

Býk ještě pokročil, sehnul hlavu a namířil vidlicovité rohy proti cizinci. Gucky o krok couvnul.

„Copak to děláš? Inteligentní zrovna nejsi, ale jistě máš zdravý instinkt. A ten by ti měl říct, že jsem tvůj přítel. Dokonce dobrý přítel.“

Býkovi to zřejmě bylo naprosto lhostejné. Udělal ke Guckymu další dva kroky se skloněnou hlavou.

Gucky se mohl teleportovat do bezpečí. Zdálo se mu to ale nedůstojné.

„Jestli půjdeš ještě blíž a nezvedneš ty ošklivé rohy, budu se opravdu zlobit. Podívej, já ti přece nechci ublížit. To chtějí ti druzí. Já vám chci pomoci, copak to nechápeš? Jestli se za vás nepřimluví,

skončíte všichni na pekáči, nebo v ledniče. Jak by se ti to líbilo?”

Býk poskočil k domnělému nepříteli. Gucky to nečekal a dokonale ho to překvapilo. Než se nadál, seděl na vidlicových rozích a byl zdvižen do výše. Vteřinu trůnil vysoko nad stádem a býk ho tryskem nesl k blízkému křoví.

To už bylo na Guckyho moc.

„Ty jsi opravdu velké hovado!” vykřikl rozčileně, soustředil se na tryskáč a odhmotnil se. Býk zbavený náhle břemene zůstal zmateně stát.

Gucky šel rovnou do laboratoře. Když vrazil do dveří, doktor Sylvestr a doktor Marishe, sklonění nad prací, udiveně vzhledli a tázavě se na něj zadívali.

„Tak co?” zeptal se doktor Sylvestr skepticky. „Zjistil jsi něco?”

Gucky vážně přikývl.

„Nemám námitky. Obstarejte si své čerstvé maso. Ta hovada jsou zralá na porážku.”

Prošel laboratoří a vyšel na druhé straně ven. Ti dva se za ním udiveně dívali.

„Co to říkal? Že souhlasí s porážením býků?”

„Třeba ho jeden z nich nabral na rohy,” hádal doktor Sylvestr. Netušil, jak je blízko pravdě.

3.

Rhodan se obeznámil s hlášením nadporučíka Kavinatiho a učinil příslušná opatření. CREST IV ještě jednou obletěla planetu a pak zůstala viset nad místem, kde přistál tryskáč. Mrazimy byly připraveny, bojovní roboti naprogramováni na lov buvolů. Na povrch planety je dopravily tři korvety, kulovité

lodě o průměru šedesáti metrů. CREST IV zatím nehybně čekala ve výšce pěti kilometrů.

Roboti obklíčili jedno stádo a začali je pobíjet. Když padly první kusy, stádo se splašilo. Jeden robot byl rozdupán, ale ostatní dál stříleli. Asi dva tisíce mrtvých zvířat zůstalo ležet. Nastoupili pracovní roboti, kteří je stáhli z kůže a naporcovali. Pak bylo maso naloženo do korvet a na CRESTU IV hned zmraženo.

Pavel Toratzki zatím s jinými roboty pět nebo šest kilometrů odtud nakládal do nádrží svoje vodní řasy. Pomáhal mu s tím Gucky, který byl rád, že nemusí být u krvavé řezničiny. Taký John Marshall byl s nimi.

„Ty věci pěkně kloužou,“ zapištěl Gucky. „Když si člověk nedá pozor, sedne si rovnou do té břechky.“ Ukázal na tichou vodu zátoky, na jejímž okraji rostlo zvlášť hodně ras. „A radši nechci vědět, co je tam pod hladinou. Voda je pěkná věc, dokud se v ní nemusím koupat. A napít bych se jí taky nechtěl.“

John Marshall se smál.

„Já jsem slyšel, že se umíš docela dobře potápět. Je to pravda?“ Gucky balancoval na kameni.

„To ano, jsem skvělý plavec, ale do téhle břechky mě nedostaneš. Ani kdyby ses postavil na hlavu.“

„Ani mě nenapadne stavět se na hlavu. A od tebe taky nikdo nechce, abys tu plaval. Opravdu nevíme, jací tvorové v řece žijí. Když se zdejší fauna vyvinula až k buvolům, může být život ve vodě rozmanitý. Ale my se spokojíme řasami. Už budou nádrže plné?“

Pavel Toratzki se právě vracel od 'nákladních kluzáků. Zaslechl otázku..

„Brzy budou. První kluzák už startuje. Řeknu vám, že máme prvotřídní úlovek. Vodní řasy jsou mnohem cennější než buvolové. Jsou ohromně výživné, a rychle se množí. Je v nich plno důležitých vitaminů. Máme po starostech, Měli jsme

šťestí, že jsme našli Depot JJ."

Gucky se zašklebil a skoro plačtivě prohlásil:

„Nic mě nepřiměje k tomu, abych jedl pudink z vodních řas. To budu radši jíst sušenou zeleninu!"

O několik kilometrů dál zatím roboti nakládali maso a dopravovali je na CREST IV do mrazáků.

Zdálo se, že všechny problémy jsou vyřešeny.

Nikdo netušil, že problémy teprve začínají.

Stádo už bylo z poloviny pobito. Asi dva tisíce zvířat bylo dopraveno na CREST IV.

Pak začala pohroma. Nad místem, kde ležela vyvržená, ale ještě nenaležená zvířata, se najednou utvořil modravý obláček. Bylo to pole energie, které se nafukovalo jako bublina. I když bylo průsvitné, proti obloze bylo zřetelně vidět. Z elipsovité bubliny se stal pravoúhelník. Modrý svit zesílil. Pak začalo pole klesat.

Na velitelském můstku CRESTU IV vyhlásili poplach. Na obrazovkách bylo jev dobře vidět. Nikdo nevěděl, kde se tu pole energie vzalo. Vzniklo z ničeho nic, ale něčím nebo někým muselo být vyvoláno.

. Roboti a skupinka Pozemšťanů se rozběhli na všechny strany, aby se zachránili. Pole klesalo jen zvolna, až se dotklo země a zahalilo postřílené buvoly.

Bylo to zvláštní divadlo.

Pole o hraně dva kilometry a padesát metrů silné leželo jako průsvitný blok na rovině. Hmota pod ním začala náhle žhnout, Půda, rostliny i mrtvá dobytčata. Energetické pole zřejmě vytlačilo vzduch, protože žádné plameny nevyšlehly. Rostliny a zvířata jen pomalu žhnuly, zčernaly a proměnily se v popel.

Pak během vteřiny pole zmizelo. Ze všech strany proudil do vzniklého vakua vzduch v horkých vírech. Nevysvětlitelný jev zmizel. „ Lovící roboti se vrátili ke své práci.

Gucky se zatím plně věnoval vegetariánskému výzkumu. Botanikové ho ujistili, že bylina podobná růžičkové kapustě je

požitelná. Mysob jednu lodyhu obral. Chutnalo inu to znamenitě. S plnými ústy prohlásil:

„To chutná skoro jako výhonky chřestu! Je to ještě lepší než mrkev! Nejlepší ovoce, které jsem v životě jedl!"

„Není to ovoce, ale zelenina!" opravil ho Toratzki.

„To je jedno. Stejně mi to chutná. Už nikdy nechci jíst sušenou zeleninu. Ani pudink z vodních řas. Jak tomuhle budeme říkat?"

„Buvolí tráva," navrhl John Marshall. Zašklebil se. „Já si to ale radši nejdřív uvařím. Kdo ví, jaké to může mít vedlejší účinky."

V té chvíli byl vyhlášen poplach. Dozvěděli se o tom rádiem, energetické pole odtud neviděli. Gucky vyplivl zbytek buvolí trávy.

„To je nějaký nesmysl Kde by se tady vzalo energetické pole? Chce někdo tvrdit, zeje vyrábějí buvolové? Ti umějí leda tak někoho nabrat na rohy. Podívám se na CREST IV, co se děje."

„Máme se všichni vrátit k lodím," zdůraznil Pavel Toratzki.

„Radši si pospěšme. Roboti tam dopraví kluzák sami."

Gucky se s ním a s Marshallem teleportoval do tryskáče. Tam byli jen nadporučík Kavinati a doktor Marishe. Doktor Sylvestr byl na stepi s roboty. Nadpo

ručík Kavinati ostatním pověděl, co se přihodilo.

Toratzki zavrtěl hlavou.

„Energetické pole, které všechno spaluje? Jak je to možné? Na téhle planetě není ani náznak nějaké techniky. Vyloučeno!"

„Na planetě, kterou neznáme, není nic vyloučené;1 upozornil ho John Marshall. „Viděli jsme jenom její povrch a nevíme, co je pod ním. Možná to bylo od nás lehkomyšlné. V každém případě CRESTIV vyhlásila poplach a tím se musíme řídit. Jaké máte rozkazy, nadporučíku Kavinati?"

Japonec seděl u řízení zády k nim.

„Čekat. Všechny práce byly okamžitě zastaveny. CREST IV vylodí bojové a pátrací oddíly. Jejich úkolem bude najít zdroj

pole a pokud možno ho odstranit."

„Hm, čekat," bručel Gucky. „Máme tu prostě sedět a čekat! To mi ještě tak chybělo. Zaskočím za Rhodanem a zeptám se ho, jestli můžeme něco dělat. Vždyť je to směšné! Silové pole!"

„Tak zní rozkaz, můj milý," zklidnil ho nadporučík Kavinati. „Zůstaneme v lodi, dokud nedostaneme nové pokyny. Jenom doufám, že je doktor Sylvestr v bezpečí. Snad se schoval na některou korvetu." Podíval se na hodinky. „Na povrchu planety by touhle dobou neměli být žádní Pozemšťané. Jenom roboti. Podivná situace."

Gucky zažíval.

„Jak chcete. Já tu tedy zůstanu. Vsadím se ale, že už za chvíli se bude Rhodanovi po mně stýskat. Energetická pole jsou přece moje specialita. Zvlášť když nikdo neví odkud se vzala. Však uvidíte..."

John Marshall se ušklíbl, ale nechal projev bez komentáře.

O chvíli později se ohlásila CREST IV a sdělovala, že se objevuje nové energetické pole ve výšce asi dva tisíce metrů a vznáší se nad místem, kde se nacházejí dva nákladní kluzáky, naložené a čekající na transport. V době, kdy přišla zpráva, začalo energetické pole pomalu klesat. Nebylo už možné kluzáky zachránit. Ještě než je zahalil energetický oblak, oba kluzáky vzplály jako pochodně.

Atlan pozoroval Rhodana, který neklidně přecházel po velitelském můstku. CREST IV stále visela bez pohybu nad povrchem Depotu II. Všechny stanice byly v bojové pohotovosti. Analytici horečně měřili sílu a rozsah energetických polí. Příčinu úkazu ale zatím nezjistili.

„Přece nevěříš, že je to nějaký přirozený přírodní jev?" ptal se Atlan.

„Ne, nevěřím. Všechno ukazuje na to, že jde o uměle vytvořené pole. Jenom nechápu, odkud se vzalo tady na neobydlené planetě. Nikde tu není ani stopa po civilizaci, ať už minulé nebo současné, nic jsme nenašli ani v podzemí. Jen

stepi, lesy, moře, řeky a buvolové. Odkud tedy ta energie?"

Atlan zamyšleně zíral na obrazovku. Obzor Depotu II vypadal jako lehce zvlněná linie. Vlídna úrodná planeta.

„Neznám odpověď na tvoji otázku. Energetická pole jsou prostě tady. V tom případě tu tedy musí být i nějaká civilizace. Moje otázka zní: kde se ta civilizace schovává?"

Rhodan se zastavil a podíval se zkoumavě na Atlana.

„Tam dole na Depotu II mám svoje dva mutanty. Oba jsou skvělí telepati a nezachytili žádné myšlenkové impulzy nebo jiné projevy inteligentních živých bytostí. Je to hádanka. Nevím, co si mám počít. Maso potřebujeme, ale nemůžeme si dovolit tolik riskovat. Víš o nějakém řešení, Atlane?"

„Získali jsme asi dva tisíce tun čerstvého masa. S tím nějaký čas vystačíme. Tak proč bychom nemohli odstartovat?"

„Milý příteli, víš, jak daleko jsme od Mléčné dráhy. Domů se vlastními silami nevrátíme. Naše odysea nekončí. Jestli chceme přežít, musíme mít zásoby. K těm patří i maso. Nikdo se v této oblasti nevyzná. Možná, že je Depot U první a poslední planeta, kde máme možnost doplnit zásoby.

Atlan přikývl. „To chápu, ale vždyť jsi sám viděl, jaké Škody to energetické pole působí. Nejdřív musíme zjistit, jak vzniká a jak se máme bránit jeho účinku. Teprve potom můžeme pokračovat v naší práci."

Ozval se interkom. Hlásil se vedoucí analytik.

„Víme už, kde energetické pole vzniká, ale neznáme jeho příčinu. Pole vyvolává pohyblivý bod a v této chvíli se nachází v jedné korvetě. Vím, pane, že to vypadá bláznivě, ale je to jisté. Naše měření jsou přesná. Pokud si ale přejete, tak je zopakujeme."

Rhodan se podíval na Atlana, který jen pokrčil rameny. Pak řekl do mikrofonu: „Ještě jednou to přezkoušejte."

„To je skutečně zvláštní, nemyslíš, Perry?"

Rhodan uhodil pěstí do stolu. „Víc než to, Atlane. Nevidím jinou možnost, než nasadit mutanty. Pokud ani ti nic nezjistí,

budeme muset tenhle systém okamžitě opustit. Nedovolil bych si dál riskovat naše životy."

Akran dostal rozkaz ihned povolat Guckyho a Johna Marshalla"na palubu CRESTU IV.

4.

Na všech třech korvetách čekala pracovní komanda na konec poplachu. Doktor Marishe, Toratzki a oba telepati byli na palubě tryskáče, kterému velel nadporučík Kavinati. Chyběl jenom doktor Sylvestr. Přes všechna varování opustil kosmický biolog loď se dvěma bojovými roboty. Věděl, že potřeba masa je větší než zásoby, které si zatím CRESTIV zajistila, a že může trvat roky, než najdou nějakou další vhodnou planetu. Gucky ho chtěl přivést zpátky, ale John Marshall ho zadržel:

„Je to vědec a sám nejlépe ví, co dělá. Momentálně nehrozí žádné nebezpečí. Kdyby se objevilo zase nově'vakuové energetické pole, měl by dost času se mu vyhnout. Teď je nejdůležitější zjistit, jak ta pole vznikají."

Gucky neodpověděl. Seděl ve svém křesle a tvářil se zasmušile. Už se setkal se všemi možnými nepřátelskými jevy, ale energetická pole byla i pro něj novinkou.

Nadporučík Kavinati nepřetržitě pozoroval obrazovku a byl stále telekomem ve spojení s ostatními korvetami i CRESTEM IV. Žádné nové zprávy nepřicházely. Bylo nutné vyčkávat.

Najednou ukázal na jednu z obrazovek a vykřikl: „Nové pole! Alespoň pět kilometrů vysoko. Já to nechápu, vzniká snad z ničeho! Neuvěřitelné podívejte se na tu vysokou intenzitu záření. Naštěstí míří vždycky jenom směrem dolů a ne do stran, jinak bychom byli také zasaženi. Tam, kam záření dosáhne, nemůže nic přežít. A ten velký žár! Podívejte, hoří step! Ještě zeje tráva nízká, oheň dlouho nevydrží. Ale pokud by pole začalo putovat...."

Nemusel už dál pokračovat. Každý si dovedl představit, co by

se pak stalo.

Také na CRESTU IV celou událost sledovali. Rhodan vydal rozkaz, aby všechny korvety i tryskový letoun ihned startovaly, kdyby se k nim pole blížilo. Nadporučík Kavinati informoval Rhodana

o výletu doktora Sylvestra a dvou robotů. Gucky dostal příkaz doktora a jeho roboty ihned přivést zpátky na loď a pak se s Johnem Marshalllem hlásit na CRESTU IV.

„Cítíš myšlenkové impulsy doktora Sylvestra? Dokážeš ho lokalizovat?“ vyzvídal John Marshall. „Já se ho marně snažím zaměřit. Vypadá to, že vůbec .němý šlí.“

Gucky se podíval na přítele zkoumavě.

„Mně se to také nedaří. Přitom by to tady v liduprázdném prostoru mělo jít úplně lehce. Když vyšel, mířil ke křovinám, teď ho ale nevidím. Nejlepší bude, když se teleportuji, najdu ho a přivedu.“

„Buď opatrný, 'drobečku! Dej pozorná energetické pole. Kdybychom mezitím museli startovat, teleportuj se rovnou na CREST IV. Zdá se mi, že Rhodan má pro nás nějaký nový úkol.“

Gucky zmizel, ale v deseti minutách byl zpátky. Vypadal zklamaně.

„Já ho prostě nemůžu najít. Viděl jsem jednoho z jeho robotů. Asi se osamostatnily vydal se na lov sám. Po doktorovi a druhém robotu není ani stopa.“

John Marshall už neváhal. Vzal Guckyho za ruku:

„Pojď, už nemůžeme čekat. Musíme na

CREST IV a podáme Rhodanovi zprávu. Musí rozhodnout, co dál podnikneme.“ O Vteřinu později oba mutanti zmizeli.

Energetické pole vypálilo kus půdy. Pak se najednou rozplynulo a beze stopy zmizelo.

„Na palubě máme dva tisíce zmrazených kusů zvířat,“ řekl Rhodan Guckymu a Johnu Marshallovi, kteří seděli proti němu.

„Mohli bychom odvolat korvety a tryskáče a odstartovat. Na

druhé straně nevíme, kdy se nám zase naskytne příležitost sehnat maso. A také je tu doktor Sylvestr. Co se s ním stalo? Proč neuposlechl rozkazy?"

„Nedokázali jsme ho zadržet. Navíc slíbil, že se bude držet blízko lodi. A pak najednou zmizel. Něj zvláštnější je, že nejsme schopni zachytit ani stopu po jeho myšlenkových impulzech. Přece to není mutant, nedokáže svoje myšlenky zablokovat. Může přestat myslet jediné, když zemře," vysvětloval Gucky.

„Proč by měl být mrtvý? Znal nebezpečí energetických polí stejně dobře jako my všichni. Měl dost času, aby se ukryl někam do bezpečí. Vezměte si s sebou ještě Rase Cubaje a hledejte ho. Dva teleportéři dokážou víc než jeden."

Rhodan rozhodl a za deset minut se tři mutanti teleportovali zpět na tryskáč, aby začali hledat doktora Sylvestra.

Kosmický biolog se svým oblíbeným robotem zatím putoval po břehu řeky. Sám si nedovedl vysvětlit, proč neuposlechl Rhodanův. rozkaz a vydal se na nebezpečnou výpravu. Ve společnosti těžce ozbrojeného robota se ale cítil v bezpečí.

Na jedné straně měli řeku, na druhé se až k obzoru táhla step. Proti proudu byla krajina zvlněná a trochu stoupala. Doktor Sylvestr a jeho robot se vydali směrem k pahorku. Biolog doufal, že odtud bude mít lepší výhled.

Země tady byla celkem rovná a tráva nízká. Buvolý nebylo nikde vidět. Krajina působila opuštěně a prázdně.

Pahorek, na kterém stanuli, byl sotva dvacet metrů nad úrovní krajiny. Vzduch byl průzračný, takže bylo dobře vidět až k obzoru. V dálce bylo vidět tři korvety a uprostřed nich tryskové letadlo. Vysoko na nebi, asi sedm kilometrů od doktora Sylvestra plula CREST IV, velká stříbrně svítivá koule. Po novém energetickém poli zatím nebylo ani památky. Když se doktor podíval vlevo, uviděl velké stádo buvolů. Na druhé straně viděl ze svého zvýšeného stanoviště skupinu robotů, kteří nakládali ulovená zvířata na nákladní kluzák.

A už to tu bylo zase!

Doktor Sylvestr to ucítil zcela jasně. Už potřetí se ho toho dne zmocnil zvláštní pocit. Jako by jeho hlavu stiskly dvě neviditelné ruce. Neubližovaly mu, ale cítil, jak tlak působí na jeho mozek a zbavuje ho pozvolna všech myšlenek. Nejdřív to připisoval zvláštnímu ovzduší na Depotu II. Pak si ale uvědomil, že by to museli cítit i ostatní.

Ted' se to opakovalo.

Stál na pahorku, sotva tři metry od svého robota a začínal tušit, co se skutečně děje.

Jako biolog se samozřejmě také zabýval problémy mutace. Znal její různé formy. Kromě skutečné, prakticky provedené mutace byly teoreticky možné ještě jiné schopnosti, které ještě nikdo nevyzkoušel.

Doktor Sylvestr najednou pochopil, že je z něj mutant a že má schopnost, se kterou se ještě nikdo nesetkal a kterou není schopen ovlivnit svou vůlí. Chápal, že s tím nemůže nic dělat, ale přesto se pokusil tento stav analyzovat a postižené části mozku nějak ochromit.

Zároveň mu bylo jasné, kdo vakuové pole vyvolává.

Ještě když o tom uvažoval, vznikl blízko něj ve výšce asi dva kilometry třpytivý oblak. Postupně se tvaroval do čtyřúhelníku. Byl přesně nad místem, kde předtím doktor Sylvestr pocítil ten zvláštní tlak v hlavě. Paprsky vycházející z oblaku svisle dolů se dotkly řeky. Z vody začala stoupat pára, místy voda vařila. Na březích paprsky sežehly trávu. Oblak zvolna klesal k zemi.'

Doktor Sylvestr cítil, že tlak v hlavě povoluje. Zase mohl volně myslet. „A uvědomil si, jaké nebezpečí představuje pro Pozemšťany a pro CRESTIV. Chápal, že nejlepším řešením pro všechny by bylo, kdyby spáchal sebevraždu. Nebyl ale žádný hrdina a neměl k tomu odvalu. Oblak začal mezitím ustupovat a zanechal za sebou spálenou zemi. Pomalu se přibližoval k pracovní četě robotů.

John Marshall, Gucky a Ras Čubaj se zatím zhmotnili ve stepi

nedaleko doktora Sylvestra. Když zpozorovali zářící pole, rychle se teleportovali dál až k pracovnímu komandu. Roboti byli programováni na práci a proto si hrozícího nebezpečí nevšimli a pracovali by tak dlouho, dokud by je zařízení nespálilo na prach.

Smrtonosný oblak energie se přiblížil asi na pět set metrů, pak se zastavil a o několik minut později náhle zmizel.

Gucky a jeho společníci mohli pokračovat v hledání doktora Sylvestra. Ten se mezitím vracel se svým robotem k tryskáči. Tam nechal robota čekat venku, sám vstoupil do lodi a o chvíli později už se hlásil nadporučíku Kavinatimu.

„Kde jste byl? Rhodan vyslal tři mutanty, aby vás šli hledat," chtěl vědět nadporučík.

Doktor podával zprávu o své výpravě, ale zamlčel svoji nově nabytou schopnost vytvořit vakuové energetické pole. Zatím nechápal jak k tomu došlo a vlastně se to stalo proti jeho vůli.

Neuměl ovládat intenzitu energie ani směr, kterým se ubírala.

„Děkuji za zprávu, teď jděte a uklidněte doktora Marishe a Toratzkiho, dělají si

o vás už starost. Budeme brzy startovat." Doktor Sylvestr přikývl a opustil centrálu. Místo aby šel k laboratoři, zamířil k malému hangáru, kde stál menší pancéřový letoun. Byl to velmi výkonný víceúčelový stroj. Dokázal se stejně dobře pohybovat po zemi, ve vzduchu i ve vodě. Doktor ho už při svých dřívějších cestách používal a uměl ho řídit.

Doktor Sylvestr musel jednat rychle, než se o tom doví nadporučík Kavinati. Nastoupil do plastické malé kabiny letounu, chvíli si prohlížel kontrolní panel

před sebou. Pak stiskl vypínač, otevřel vrata hangáru a nakonec zapnul motory.

V příštím okamžiku se staly hned tři věci najednou.

Letoun s doktorem Sylvestrem se vyřítíl otevřeným východem, prudce stoupal vzhůru a zmizel směrem k severovýchodu.

Oblak vakuové energie se rozplynul.

John Marshall, Ras Čubaj a Gucky se ve stejné chvíli vrátili do tryskáče,

To všechno dohromady vyvolalo další příhody.

Perry Rhodan a Atlan se nevěřící dívali na Johna Marshalla. Arkonidan nakonec promluvil.

„To, co nám tady vypravujete, je prostě neuvěřitelné. Víme, že existuje víc forem mutace, které ještě neznáme. Nemožné, aby se taková schopnost projevila u doktora Sylvestra právě tady? Na neobydlené planetě? Ted', když se všechny problémy zdály už vyřešené a doktor nebyl v žádném duševním stresu? Co by mohlo vyvolat jeho skrytou schopnost?"

John Marshall pokrčil rameny.

„Sám to nechápu, pane. Ale jak Gucky, tak Ras Čubaj jsou přesvědčení, že se něco takového muselo stát. Před několika minutami se mně a Guckymu podařilo pár myšlenek doktora Sylvestra zachytit. Doktor myslel na útěk. A na útěk myslel proto, že nás chtěl ochránit. Věděl, že vyvolává energetická pole, ale nevěděl, jak a proč. Logicky si z toho vyvodil, že pole zmizí, když on tady nebude. Byl by se zabil, ale neměl k tomu odvalu. Tak vzal letadlo a odletěl. Míří na druhou stranu planety."

„Zmizelo energetické pole, když odletěl?" chtěl vědět Rhodan.

„Ano, a nemyslím si, že to byla jen náhoda."

„Máte pravdu, Johnne. Můžeme teď pokračovat v práci. Ale to neznamena, že necháme doktora jeho osudu. Tenhle problém, přenechám vám třem."

„Jak jenom může člověk najednou vytvořit takovou energii, a ještě proti své vůli?" přemýšlel Ras Čubaj. „Já si pořád myslím, že zde někde existuje nějaká civilizace, kterou jsme jenom ještě neobjevili. Telepati se museli zmýlit."

„Myslím, že nemáte pravdu. Vzpomínám si na podobné případy z historie Akonanů.

Schopnosti byly u doktora Sylvestra až dosud skryté, K tomu, aby se projevily, dopomohl asi nějaký katalyzátor, který se

vyskytl až tady, na této planetě. Otázka zní: jaký to byl katalyzátor?" uvažoval Atlan.

„V každém případě to bylo něco, s čím se doktor dosud nesetkal. Co takhle buvolové? Ty jsme jinde neviděli. Mohli by být oni ten katalyzátor?" přidal se John Marshall.

„Víte, že můžete mít pravdu? Objevilo se to vždycky, když byla mrtvá zvířata zpracovávána. Co když to má něco společného s tím energetickým polem?"

Rhodan souhlasil. „Vím, co tím myslíš, Atlane. Mluvíš o hnilobných bakteriích, kterých je na takovém místě plno. Myslíš, že by mohly vyvolat lidskou mutaci?"

Atlan přikývl. „Je to víc než pravděpodobné. Neumím to dobře vysvětlit, to musí naši vědečtí pracovníci. Ale sám vidíš, že k výskytu vakuových energetických polí došlo tam, kde pracovaly naše lovecké oddíly."

Rozsvítila se obrazovka interkomu a objevil se obličej nějakého důstojníka. Chtěl mluvit s Rhodanem.

„Pane, jsme připraveni k odletu."

Rhodan potvrdil příjem hlášení a obrátil se k ostatním.

„Johne Marshall, hledejte dál doktora Sylvestra. Vezměte si s sebou Rase Čubaje a Guckyho. Pokud budete mít úspěch, hlase se na CRESTU IV. Já zatím povedu další práce tady na Depotu II."

O chvíli později už malý kluzák vystartoval.

Doktor Sylvestr zatím letěl pořád dál. Věděl, že Rhodan pochopí jeho jednání, jakmile se dozví pravdu. Věděl také, že ho nebude chtít opustit, že za ním někoho pošle, aby ho přivedl zpět na CREST IV. Už dlouho tušil, že ke zrodu jeho nových schopností přispěly hnilobné bakterie, kterých teď bylo všude plno.

Letoun přeletěl nízké pahorky a řeku a ocitl se nad morem.

Doktor Sylvestr pod sebou viděl stovky ostrůvků, které mu nabízely úkryt. Zásoby v letadle mu vystačí na mnoho let.

Doktor s překvapením zjišťoval, že ho představa, že zůstane

sám na neobydlené planetě, nijak neděsí. Byla dokonce lákavá. 'Mohl by tady bydlet na ostrově, mohl by navštěvovat jiné kontinenty. Nikdo by ho nerušil. Jeho schopnost vytvářet energetická pole by mu nevadila. Vždycky by měl čas jim utéct. Až jednou. .. až by ho nějaké pole dostihlo, pak by zemřel. Do té doby ale...

Pod ním se objevil velký ostrov s poměrně vysokými horami. Byl zarostlý stromy a keři, divoké potoky slibovaly hojnost pitné vody. V blízkosti moře se popásala drobná zvěř. I ta měla šest nohou.

Doktor Sylvestr se rozhodl přistát blízko malého jezera. Vystoupil a prohlížel si údolí, které teď mělo být jeho domovem. Bylo zde dost chladno, ale slunce teprve vycházelo. Den tady na Depotu II trval třicet hodin. Během dne se jistě oteplí.

„Jen doufám, že mi Rhodan odpustí," mumlal si pro sebe biolog a šel sbírat dříví na oheň. Úplně zapomněl, že v letounu je kuchyňka.

„To bych rád věděl, kde máme začít hledat," reptal Gucky.

„Může být kdekoliv, pod vodou, v jeskyni. Toho už nenajdeme nikdy." • „No, a co myšlenkové impulzy? Je vědec, musí přece myslet," uvažoval Ras Čubaj, který řídil letadlo.

„At' už se stalo cokoliv, my ho prostě musíme najít. Třeba se nám podaří ty jeho nové schopnosti dostat pod kontrolu. A kdyby se to nepodařilo, pak zbývá jen jediná možnost. . ." uzavřel rozhovor John Marshall.

Ras Čubaj se na něj vyděšeně zadíval.

„Přece nemyslíš...?" John Marshall přikývl. „Ale ano, myslím. Nebezpečí zmizí jedině, když doktor Sylvestr zemře. Možná, že by k přerušení činnosti jeho mutovaného mozku stačilo jen uvést ho do hlubokého bezvědomí. Já nevím, poznáme to, až to zkusíme."

Doletěli k oceánu. Všechny zaměřovači přístroje pracovaly naplno, ale po hledaném stroji nebylo ani památky.

John Marshall několikrát změnil kurz a přelétával větší

ostrovy. Obrazovky zůstávaly stále prázdné. Letoun doktora Sylvestra byl deset metrů dlouhý a celý z oceli, citlivé přístroje by ho hned odhalily. V dohledu se objevil veliký ostrov a na něm se rozkládal větší horský masiv. John Marshall snížil rychlost a snesl se níž.

„Zvláštní, podívejte se, tady je rostlin víc než v tropech. Ta náhorní plošina je úplně prales. Kdybych byl doktorem, tak bych se schoval tady.“

Gucky zavřel oči a hluboce se koncentroval. „Necítíš nějaké impulzy, John? Na chvíli se mi zdálo, že už ho mám. Ale impulz byl příliš slabý a krátký. Nedokázal jsem ho lokalizovat. Přesto bych zde přistál.“

„Jak myslíš, Gucky. Někde stejně musíme začít.“

Letoun letěl těsně nad Špičkami stromů. Planina byla asi pět set metrů nad hladinou moře. Lesnatý porost tady nebyl tak hustý jako v nížině, ale stejně bránil v rozhledu. Johnu Marshallovi trvalo přes půl hodiny, než propátral všechna údolí náhorní plošiny. Zaměřovači přístroje mlčely, Jenom Gucky se ozval: „Už jsem ho několikrát dostihl. Je určitě tady. Nerozumím tomu. Nemyslí nepřetržitě, ale občas jsou impulzy silné a pak zase zmizí.“

„To odpovídá tomu, že jeho mozek zmutoval. Třeba si i vytvořil ochranný myšlenkový štít. Zřejmě myslí nárazově. Proto jeho myšlenky můžeš občas zachytit. Jiné vysvětlení pro to není, Gucky.“

„Tak proč nevznikají žádná energetická pole?“

„I to se dá snadno vysvětlit. V téhle krajině nejsou buvoli, takže tu nejsou ani žádné hnilobné bakterie. Nebo je jich tak málo, že jsou neúčinné. Chybí katalyzátor nejsou pole. Zůstává jenom otázka, na jakou vzdálenost je doktor nebezpečný. Možná, že i když je schovaný tady, na velkém kontinentu pole dále vznikají. Pak by jeho útěk byl zbytečný. Ať tak nebo tak, musíme ho najít.“

Hledali dál.

Kousek od pancéřového letadla hořel oheň. Doktor Sylvestr se vidličkou vrtal v masové konzervě. Měl štěstí. Vybral si letoun, kde jich byla ještě pěkná zásoba. S velkou chutí se pustil do irského vepřového masa. Byla to ale kilová konzerva, nemohl ji dojíst a s povzdechem odložil zbytek vedle sebe na zem. Pak přiložil dříví na oheň.

Pomalů se stmívalo. Byl ve svém úkrytu už deset hodin a ještě ho nenašli. Začal se cítit jistější. Možná, že ho ani nepostrádají. Jistě mají plno práce s nakládáním zabitých zvířat do mrazících boxů.

Doufal, že energetická pole se už přestala vyskytovat.

„Možná, že se přece budu moci vrátit," šeptal si pro sebe.

Deset hodin samoty ukázalo, že na osamělý život na planetě bez lidských bytostí není moc dobře připravený.

„Mohl bych zkusit se s nimi spojit rozhlasem. Nesměl bych prozradit místo, odkud volám," uvažoval. „Ale to by nešlo. Hned by mě zaměřili a našli. Přesto to ale musím zkusit."

Přiložil dříví na oheň a odešel k letounu.

Pokusil se spojit s ORESTEM IV, který se vznášel daleko na horizontu. Příjímač zůstal němý. Doktor Sylvestr zkusil vysílačku. Několikrát vyslal signál a znovu přepnul na příjem. Měl štěstí, odpověď přišla ihned. Ale nepřišla z CRESTUIV, jak předpokládal, ale z letounu tří mutantů.

„Haló, doktore! Tady John Marshall. Hlaste se, ať vás můžeme zaměřit. Hledáme vás. Všechno je v pořádku."

Doktor Sylvestr se vyděsil. Hledali ho a skoro ho našli. Od této chvíle se už nesmí ozvat, protože by tím ihned prozradil svůj úkryt. Neoblafnou ho s tou povídačkou, že je všechno v pořádku. Nic není v pořádku.

Po dvou minutách se znova ozval John Marshall:

„Znovu vám říkám, že nemá smysl se ukrývat. Najdeme vás. Nepokoušejte se zase někam zmizet, buďte rozumný. Věříme, že se nám podaří váš problém vyřešit. Potřebujeme jen, abyste s námi spolupracoval. Prosím, ohlaste se."

Doktor dlouho zíral na vysílač. Nakonec ho zapnul.

„Tady doktor Sylvestr. Řekněte mi, objevily se na našem starém místě zase nějaká energetická pole? Rychle mně odpovězte!“

John Marshall! odpověděl obratem:

„Ne, už nebyla pozorována žádná pole. Kdyby se po vašem návratu zase objevila, tak vás zase rychle někam odvezeme. Kromě toho jsem přesvědčený, že vám můžeme pomoci. Nejdříve vás musíme ale najít.“

Doktor Sylvestr se ještě rozmýšlel, když se na nočním nebi ukázal temný obrys letounu, který pomalu klesal do údolí. Jeho polohová světla jasně osvětlovala okolí, takže pilot mohl spolehlivě přistát. Doktor Sylvestr vypnul vysílačku a šel posádce letadla v ústřety.

Po cestě se k němu blížila jedna postava. Byl to John Marshall. „Nemusíte si nic vyčítat, doktore. Víme, že nejste ničím vinen. Vezmeme vás teď zpátky na CREST IV. Tam se vás ujme doktor Artur. Už si s ničím nedělejte starosti.“

Oba muži si spolu sedli k doktorovu ohýnku.

„Kdo je ještě s vámi, pane Marshalle?“

„Teleportér Ras Čubaj a myšob Gucky. Proč?“

„Jste tedy všichni tři teleportéři. Poslal vás Perry Rhodan?“

„Ano.“

„Myslel jsem si to. Považuje tedy situaci za vážnou. Byly velké ztráty?“

„Už jsem vám říkal, že si děláte zbytečné starosti. I kdyby nějaké ztráty byly, vy za ne nemůžete. Plno lidí může mít špatné paranormální schopnosti, ani o tom neví. U vás se najednou objevily, ale příčinou jsou hnilobné bakterie. Ty posloužily jako katalyzátor. Teď se se mnou vrátíte do našeho letounu a s vaším poletí Ras Čubaj. A pospěšme si. Za chvíli už bude úplná tma.“

John Marshall se spojil telepaticky s Guckym a podal mu zprávu. O chvíli později se k nim už blížil Ras Čubaj. Ve

vzdálenosti asi pěti metrů se náhle zastavil.

„Co to je?“ ptal se. V záři ohně bylo vidět, že se dívá někam za ně. Sledovali jeho pohled. „Není to...?“

Viděli to teď všichni tři. Bylo to nové vakuové pole. Bylo maličké, sotva jako lidská dlaň a pomalu se šinulo k ohni. Mířilo přímo k masové konzervě.

Doktor Sylvestr udělal pár rychlých kroků, popadl konzervu a hodil ji velkým obloukem do křoví. Dopadla asi o třicet metrů dále, ještě chvíli se kutálela, pak se zastavila.

Malé pole opsalo kruh a zamířilo za ní. Pokleslo k zemi, zazářilo, spálilo všechnu trávu a roztavilo konzervu. Pak ihned zmizelo.

„To bylo maso, zbytek masa...” mumlal doktor Sylvestr. „Před chvílí jsem dojedl a podívejte se, už se tady objevily hnilobné bakterie. A s nimi se aktivovalo pole. Naštěstí bylo malé. Nemůžu s tím nic udělat a to je to, co mě rozčiluje. Prostě s tím nic nesvedu.”

John Marshall ho uklidňoval. 1 „My už to víme, Perry to také ví. Věřte nám, my vám pomůžeme. Ale teď s námi pojd'te do letadla. Musíme co nejdřív zpátky do CRESTUIV. Čím dřív se vrátíme, tím dřív vám můžeme pomoci. Tak už pojd'te!”

Odváděl doktora k letounu. Ras Čubaj nasedl do pancéřového letadla a v bezpečné vzdálenosti letěl za nimi.

5.

Doktor Artur se napřímil.

„Označil bych ho jako vakuopata,” řekl váhavě. „Je to vždycky obtížné zavádět nové termíny. Ale slovo vakuopat by v tomto případě odpovídalo. Vždyť to vlastně nebyla pravá energetická pole, ale pole vakuová s vysokou intenzitou záření. Nevím, jestli to pomůže, když ho uspíme. Mozek bude jistě dál pracovat.”

Doktor Sylvestr ležel na posteli a měl zavřené oči. Poslouchal a rozuměl každému slovu. Během jeho současné přítomnosti se

žádná pole neobjevila. Práce při nakládání čerstvého masa pokračovala. Maso bylo ihned zmrazováno. Další roboti byli vysláni na pomoc pracovním komandům.

Ve zdravotním oddělení se ozval interkom. Doktor Artur zapnul přístroj. Na obrazovce se objevil obličej plukovníka Akrana.

„Pane, dvě nová energetická pole! Nechal jsem nebezpečnou oblast ihned vyklidit. Máte pro nás nějaké nové pokyny?“¹

„Žádné. Pozorujte pohyb polí. V'nejhorším případě nechtě těla padlých zvířat být a nepodstupujte žádné riziko. O všech nových událostech mi podejte zprávu.“

Rhodan se vrátil k nemocničnímu lůžku.

Doktor Sylvestr se na posteli zvedl.

„To všechno nemá žádný smysl! Zabijte mě a bude pokoj!“

Obrátil se k hlavnímu lékaři. „Poslyšte, doktore udělejte něco. Dejte mi nějakou injekci. Byl bych se už dávno zabil, ale neměl jsem odvahy. Jsem zbabělec. Ale tolik odvahy ještě mám, abych vás o svou smrt poprosil.“

Perry Rhodan stlačil biologa zpátky na lůžko.

„Nemluvte hlouposti, doktore. Vaše smrt není žádné řešení a rozhodně by nás neuspokojila. Můžeme vás odvézt na druhou stranu planety nebo někam jinam do vesmíru a pak tady dokončit práci. Vy teď budete pěkně odpočívat a podřídíte se příkazům doktora Artura. To je rozkaz!“

Odvedl vrchního lékaře kousek stranou a něco si s ním Šeptal.

Doktor Sylvestr

z toho nerozuměl ani slovo. Věděl, že to pro něj neznamená nic zlého. Věděl, že Rhodan žádného svého muže nenechá bez pomoci.

Když se Rhodan vrátil na velitelský můstek, očekávala ho jedna pozitivní zpráva. Plukovník Akran hlásil, že obě energetická pole náhle zmizela. Zatím se žádná další neobjevila.

„Pokračujte v práci s dvojnásobnou rychlostí. Musíme tu

přestávku využít. Nevím proč ta pole tak rychle zmizela, ale stejně musíme tuhle planetu během dvaceti hodin opustit. Nemělo by cenu tu déle zůstat, je to nebezpečné."

„Je tu ještě něco," pokračoval plukovník v hlášení. „Právě jsem obdržel zprávu z fyzikální sekce. Posílá ji hlavní fyzik doktor Jean Beriot. Měření prokázala těsně pod povrchem Depotu II bohatá ložiska uranu. Je to uran, který je obohacený štěpným izotopem U235. Doktor Beriot se obává, že energetická pole by mohla svým vysokým zářením vyvolat řetězovou reakci, nebo alespoň způsobit štěpení jádra."

Rhodan hned neodpověděl. Bez hnutí zíral na velkou obrazovku, která ukazovala celé okolí CRESTU IV. Na druhé obrazovce bylo vidět povrch planety. Nic nevarovalo, že pod povrchem číhá smrt.

„Plukovníku, zkraťte lhůtu nakládání jen na šest hodin. Víc už nemůžeme udělat. Budu u mutantů, hlase mi všechny eventuelní změny." Beze slova pak opustil můstek.

Pavel Toratzki s pomocí robotů dopravil na palubu CRESTU IV několik set tun cenných vodních řas. Primitivním rostlinám se v hydroponických nádržích dobře dařilo, začaly se ihned množit. První výzkumy biochemiků na CRESTU IV dokazovaly, že z bílkoviny těchto řas se dá připravit spousta různých jídel. O čerstvou zeleninu tedy na CRESTU IV už nemuseli mít starost.

Doktor Sylvestr stále odpočíval na nemocničním oddělení. Měl svůj zvláštní pokoj, ale nikdy nebyl sám. Hlídal ho Gucky, který stále sledoval telepaticky jeho myšlenky, aby byl informovaný o doktorových úmyslech. Doktor Artur zatím vyzkoušel celou řadu léků, ale bez výsledku. Na povrchu planety Depot JJ se stále objevovala nová, i když jen malá ohniska energetických polí, která zase rychle mizela. Intenzita jejich záření pozvolna slábla, to dodávalo posádce CRESTU IV novou naději.

Náhle se na CRESTU IV rozezvučela poplachová siréna.

Velký poplach!

Chemické laboratoře hlásily, že umělý vzduch na CRESTU IV je plný hnilobných bakterií z povrchu planety Depotu II! Žádné nebezpečí z nich bezprostředně nehrozilo, byly to neškodné bakterie, které se daly snadno usmrtit. Ale byl tu doktor Sylvestr. Ten se „svojí nekontrolovatelnou schopností mohl způsobit vážnou pohromu. A ta právě nastala!

Rhodan byl u mutantů, když mu došla zpráva. V jednom mrazícím oddělení se objevilo energetické pole a jeho zařízení vyřadilo velkou část chladírny. Skoro pět set zmrzlých buvolů bylo spáleno. Konvertory, které dodávaly energii, hrozily explozí.

Rhodan ihned pochopil, že další setrvání doktora na CRESTU IV by znamenalo záhubu pro všechny Pozemšťany.

„Johne, Rasi, ihned se vydejte na palubu Kavinatihó tryskáče. Gucky s doktorem Sylvestrem vás doprovodí. Leťte na druhou stranu planety a tam počkejte na další pokyny. Vidím, že s prací tady musíme skončit. Pospíšíme si a doufám, že do deseti hodin budeme pryč.“

Ras Čubaj vzal Johna Marshalla za ruku a oba se spolu teleportovali k nadporučíku Ataru Kavinatimu. Rhodan spěchal na nemocniční oddělení a oznámil hlavnímu lékaři, co se stalo. Doktor Artur rezignovaně prohlásil:

„Já také nevidím jinou možnost. Je mi líto, ale musí z paluby...“

Gucky vstal a přistoupil blíž.

„Máme na palubě už dost zeleniny, nemůžeme odletět?“

Rhodan mu vysvětlil: „I maso máme na několik měsíců. Potřebujeme ho ale víc, to riziko musíme podstoupit. Když odvezete doktora Sylvestra na druhou stranu planety, nebezpečí se zmenší. Budeme stále ve spojení, vrátíte se až tady budeme hotovi.“

Doktor Sylvestr seděl na posteli a poslouchal.

„Naposled vás prosím, nechci už žít. Jaký je to život, když pro

vás a všechny naše lidi pořád představuji nebezpečí/'

„Vaše nová schopnost představuje nebezpečí jen ve spojení s bakteriemi, které se vyskytují zřejmě jenom tady, na Depotu II. Gucky vás teď odvede a za deset hodin se zase uvidíme.”

Gucky se obrátil k biologovi.

„Tak si zase vyrazíme na výlet, doktore. Zavřete oči, až je otevřete, budeme na tryskáči. Pak uvidíme, co dál.” ' O chvíli později Gucky i biolog zmizeli.

Gucky i doktor Sylvestr věděli, že let na druhou stranu planety představuje jen odklad. Doktor to chápal ještě lépe. Pokud bude na palubě CRESTU IV buvolí maso, budou tam i bakterie. Možná, že zamrznou, ale jak se začne maso upravovat k jídlu, zase ožijí. Pak se doktor znovu stane nebezpečným.

Doktorovi bylo jasné, že se na CREST IV už nesmí vrátit, aby celou posádku neohrozil. Bylo mu jasné, že o své situaci nesmí moc přemýšlet, protože telepati, Gucky Í John, by z jeho myšlenek brzy poznali jeho úmysl. Nikdy neměl ze smrti takový strach, jako teď. Tušil, že Rhodan si je nebezpečí vědom, ale nechápal, jak chce jeho situaci řešit.

Nadporučík Kavinati vystartoval okamžitě směrem na západ. Přeletěl moře a řadu ostrovů a přistál na malém tropickém ostrůvku. Nikdo z mužů nemluvil.

Všichni věděli, že v tomto okamžiku se na CRESTU IV rozhoduje o osudu doktora Sylvestra.

Hlavní fyzik doktor Jean Beriot byl Francouz. Byl malý a hrbatý, vysoce inteligentní, a svůj handicap nesl těžce.

„Vznik silových polí pro mne není žádná záhada. Neznám ale žádný prostředek, jak je zneškodnit. Je jenom jeden způsob a ten nemůžeme použít, protože nám to nedovoluje naše morálka: odstranit příčinu a tou je doktor Sylvestr.”

Atlan i Rhodan přikývli, ale nepromluvili. Tázavě se podívali na doktora Artura. Ten se nervózně ošíval a ptal se:

„Proč se díváte zrovna na mne? Měl jsem málo času doktora Sylvestra vyšetřit, ale i tak je mi jasné: i když ho vystavím

sebesilnější hypnóze, nepomůže to. Museli bychom mu ochromit mozek, ale pak neručím za následky. Možná bychom dokázali zničit jen ty části mozku, které vyvolávají ty energetické změny. Nevím, co by ale udělal zbytek jeho mozku. Mohlo by to být východisko, je to přinejmenším lepší než smrt."

Rhodan rozhodl: „Smrt nepřipadá v úvahu. Doktor Sylvestr je nejenom významný vědec, je to také člověk. Nepřipustím, aby byl jakýmkoliv způsobem odsouzen k smrti. Sám se rozhodl, že zůstane na této planetě. Víte všichni, co to znamená. Bude zde žít úplně sám a opuštěný až do konce svého života. Bude nejosamělejším člověkem v celém vesmíru. Opuštěnější než Robinson na svém ostrově. Moh! bych být s takovým řešením spokojený, ale nejsem. Nevzdám se naděje, že se nám to podaří nějak vyřešit."

„Nebyl by jediný dobrovolný Robinson," konstatoval klidně Atlan.

„Ale byl by první Robinson, kterého bych měl na svědomí já. Já nesu odpovědnost a já rozhodnu," ostře reagoval Rhodan. „Už jsem řekl: nenechám ho tady."

Doktor Beriot pokrčil rameny.

„Nebudete mít jinou možnost, pane. Energetická pole jsou nebezpečná, zvlášť, když se budou vyskytovat tady, na CRE-STU IV. Můžete zásoby, které jsme udělali, zničit, ale pole se mohou aktivovat i sama od sebe. Jistě dobře víte, co by to znamenalo byli bychom ztraceni. Je mi líto, pane, ale musím souhlasit s Atlanem. Nemáme jinou možnost."

Rhodan se opřel o stůl, ruce zaťaté v pěst.

„Máme ještě osm hodin Čas. Pracovní komanda budou brzy hotova a až všechno maso zmrzne, budou i bakterie deaktivovány. Probudí se k životu, až se maso bude rozmrazovat. Pokud se to bude dělat s přiměřenou opatrností, nemusí se bakterie v našem ovzduší vůbec vyskytovat. V takovém případě přítomnost doktora Sylvestra na lodi nebude

nebezpečná. Bude izolován v oddělení, kde bakterie nebudou."

Doktor Artur přikývl.

„S takovým řešením souhlasím. Ale napřed musíme všechen vzduch z lodi odsát a nahradit ho novým, sterilním. To můžeme udělat až všechno maso zmrzne."

Doktor Beriot se zvedl.

„Ano, tak by to šlo provést, pokud souhlasíte, pane."

Rhodan se také zvedl a podal mu ruku.

„Souhlasím se vším, co by mohlo doktoru Sylvestrovi pomoci."

Děkuji vám, pánové."

Zbývalo jim ještě osm hodin.

Jeden nákladní letoun za druhým přilétal ke CRESTU IV. Když bylo zamrazeno asi čtyři tisíce buvolů, vzniklo pod CRESTEM IV nové energetické pole.

Vzniklo velmi rychle a neočekávaně a nadělalo mnoho škody.

Během dvaceti vteřin se rozprostřelo nad plně naloženou korvetou.

I přes okamžitý poplach a nasazení ochranných zařízení proti energetickému záření byla kulovitá loď zničena. Většina posádky naštěstí nebyla na palubě, ale i tak bylo ztraceno asi dvacet lidských životů a asi padesát robotů.

Nikdo nedovedl pochopit, proč pole vznikají, když je doktor Sylvestr na druhé straně planety, vzdálený dvacet tisíc kilometrů. Doktor Ralf Artur přišel s teorií.

„Schopnosti doktora Sylvestra zřejmě sílí. Jak já to ale vidím, hlavní příčinou jsou bakterie. Je to tak, jak už jsem říkal. Když se chceme zbavit nebezpečí, musíme se zbavit bakterií. Speciální laboratoř už na tom pracuje."

Energetická pole se zatím velmi pomalu šinula dál, směrem ke druhé korvetě. Ta byla poměrně značně vzdálená od místa, kde se pobíjela zvířata, a tak bylo jasné, že se hnilobné bakterie šíří. Rhodan dal příkaz k přerušení práce a začalo se s uklízením.

Když dostal nadporučík Kavinati zprávu, že CREST IV bude za šest hodin startovat, všichni muži si oddechli. Dozvěděli se

o nových energetických oblacích i o zničené korvetě, ale doktorovi Sylvestrovi to zamlčeli. Ten se odebral do vedlejší místnosti, aby si odpočinul.

John Marshall to komentoval:

„Teď je jasné, že schopnosti doktora Sylvestra zesílí, když usne. Nechápu, to chce Rhodan dělat. Za šest hodin se musíme vrátit a co pak?“

Na to neuměl nikdo odpovědět.

Čas pomalu ubíhal. Po dvou hodinách se John Marshall zvedl.

„Podívám se na chvíli ven, zavřený tady už nevydržím. Půjde někdo se' mnou?“

Přidali se k němu Gucky a Ras Čubaj. Kavinati zůstal v blízkosti doktora Sylvestra. Stejně nesměl opustit tryskáč bez výslovného rozkazu Perryho Rhodana.

Písek na břehu moře byl sněhobílý. Chvíli se procházeli a nakonec se usadili při ústí malé říčky. Tam je nikdo nemohl poslouchat.

„Co teď?“ zeptal se Gucky. „Je vám jasné, že doktor se na CREST IV už nemůže vrátit. Necháme ho tady?“

Ras se na něj udiveně podíval.

„To nemyslíš vážně. Přece ho tu nemůžeme nechat, i kdyby si to sám přál. K tomu by musel dát Rhodan souhlas a vsad' se, že to on nikdy neudělá.“

„No, to už jsem slyšel. Stejně ale nebude mít jinou možnost. Možná, že chytré hlavy na CRESTU IV něco vymyslí, ale já si stejně nedovedu představit co.“

John Marshall se díval na vodu. Najednou vyskočil, běžel ke břehu a volal:

„Ryba, mrtvá ryba! Tak v tom moři je přece život. Kdyby tady doktor musel zůstat, mohl by alespoň chytat ryby. Aspoň by neumřel hladu. A vody je tu také dost.“

Ryba vypadala dost čerstvě, nemohla být dlouho mrtvá. Na břeh ji vyvrhla vlna.

Guckymu to došlo nejdříve. Vyskočil a volal:

„Bakterie! Kde je mrtvá ryba, musí být i bakterie. Pryč odtud!" John a Ras tolik nespěchali. „Bakterie jsou přece všude, Gucky. Na celé planetě. Ta ryba na tom moc nezmění."

„Já myslím, že se pletete. Podívejte se tamhle k obzoru. Co tam vidíte?"

Ras a John se podívali směrem, kterým ukazoval. Tam na okraji obzoru se vznášel průsvitný, mihotavý oblak. Rychle se zvětšoval, blížil se. a klesal k ostrovu. Beze slova se chytli za ruce a teleportovali se. O chvíli později byli už v tryskací.

„Startujte, Kavinati!" poroučel John. „Venku se tvoří energetický oblak. Musíme pryč. .Let' tak vysoko, jak jen můžeš. Tam snad žádné bakterie nebudou."

Letoun střelbitě vyrazil k hvězdami posetému nebi.

Mezitím kroužila černá kulatá loď obou Halut'anů kolem planety Depot II. Udržovala výšku asi sto kilometrů a Icho Tolot pravidelně poslouchal hlášení z CRESTU IV. S Perrym Rhodanem mluvil jen jednou. Perry mu vyprávěl o energetických polích, jejich příčině a ptal se ho na radu. Halutan mu odpověděl:

„Ten jev neznáme. Souhlasíme, že jde o změnu v mutovaném lidském mozku. Pokud se jich chcete zbavit, musíte doktora Sylvestra zabít. Jinou radu neznám."

Rhodan odpověděl: „Víte stejně jako já, že tu radu nemůžu použít. Přesto vám děkuji."

Tím byl rozhovor ukončen a k dalšímu už nedošlo.

Oheň na CRESTU IV byl uhašen a exploze zažehnána. Stále přilétala další nákladní letadla a přivážela Čerstvé maso. Hydroponické zahrady se plnily. Pavel

Toratzki byl ve svém živlu a událostem kolem sebe nevěnoval žádnou pozornost. Podle něj byla otázka obživy vyřešena.

Interkom ohlašoval důležitou zprávu pro Perryho Rhodana.

„Co se děje?"

„Ohlásil se tryskový letoun, pane. Pan Marshall s vámi chce

mluvit."

Rhodan trpělivě čekal, až se naváže spojení.

„Kde vězíte?“ zeptal se. .

„Asi dvě stě kilometrů vysoko. Myslím ale, že nám to nepomůže. Věřil jsem, že tady nahoře to bude čisté. Zdá se, že doktorovi stačí jenom pár bakterií, aby vyvolal energetický oblak. Jsme ve vážném nebezpečí. Asi nebude jiná možnost, než ho někde vysadit.“

„Vyloučeno, musí zůstat na palubě..My budeme za.hodinu hotovi. Zůstaňte s námi ve spojení a hlaste všechny změny.“

„Dobrá, snad to půjde.“

Interkom znova zašuměl. Hlásil se fyzikální sektor. Doktor Beriot přikývl. „To je pro mě. Už jsem zvědavý na výsledky.“

Bylo to hlášení z Depotu II. Radioaktivní záření v okolí zničené korvety se zvýšilo. Měření ukázala, že radioaktivita nepochází jenom ze spáleného letounu. Jaké jsou další instrukce?

Doktor Beriot se vážně podíval na Rhodana.

„Vzpomínáte na ta ložiska uranu co jsme odhalili těsně pod povrchem? Něco

se s nimi muselo stát. Bojím se, že vypukl atomový požár. Mohlo by dojít ke katastrofě, možná ke zničení celé planety. Musíme okamžitě pryč.“

„Hned proveďte průzkum místa neštěstí. Já budu na můstku. Sdělte mi ihned výsledky průzkumu, až je obdržíte.“

Brzy nebylo pochyb o tom, že planeta Depot II bude zničena, pokud se nepodaří uhasit atomový oheň v podzemí. Na palubě CRESTU IV k tomu prostředky byly, ale bylo málo času.

Mezitím byl na palubě vlajkové lodi připraven izolovaný pokoj pro doktora Sylvestra. Měl svoji zvláštní klimatizaci i přívod vzduchu. Biolog bude před svým umístěním do pokoje dezinfikován, aby s ním nevnikla do prostoru ani jedna bakterie.

Rhodan se dal spojit s tryskáčem nadporučíka Kavinatiho.

Spojovací důstojník oznámil Rhodanovi, že s tryskovým letadlem ztratil spojení asi před dvaceti minutami. „Neozývají se, pane.“

„Zkoušejte to znova a pokud se vám to do deseti minut nepodán, dejte mi vědět.“

Perry Rhodan se vrátil na můstek, kde na něj už čekal unavený plukovník Akran.

„Tryskový letoun...?“ zeptal se.

Rhodan přikývl.

„Snad se mutantům nic zlého nestalo. Gucky nebo Ras Čubaj by se teleportovali a podali zprávu. Proč to neudělali? Moc bych si přál, abychom byli odtud alespoň několik světelných let daleko.“

„Snad budeme za nějakou hodinu vědět víc,“ zadoufal plukovník Akran.

Nadporučík Kavinati se neodvážil ani pohnout, když se nad kontrolkami objevilo energetické pole, velké jako dětská hlava. Gucky a John Marshall museli násilím držet rozčileného doktora Sylvestra, který se chtěl vrhnout do hlubiny pod nimi. Snažili se ho uklidnit, ale on se bránil ze všech sil.

John Marshall zašeptal:

„Proti tomu se nedá nic dělat, nadporučíku. Spusťte se níž, musíme přistát, než přístroje vysadí.“

„Bojím se, že to nebude hladké přistání,“ tiše odpovídal nadporučík, aniž se pohnul. „Energetické pole začíná zářit. Podívejte se, kontrolky se začínají rozpouštět!“ Rychle strhl jednu páčku k sobě. „Snad to ještě stačíme!“

Guckymu se zatím podařilo doktora telekineticky uklidnit. Ras Čubaj přešel k nadporučíkovi a Marshallovi.

„Než se zřítíme, musíme se teleportovat. Já vezmu s sebou vás oba a Gucky se postará o Sylvestra,“ sdělil jim klidně. „Co je pod námi?“

Letoun se nacházel nad větším kontinentem a ztrácel výšku. Přístroje přestávaly fungovat jeden za druhým. Motor pracoval

nepravidelně.

„Sejdeme se tam dole na té rovince," řekl Ras Čubaj Guckymu, vzal Johna Marshalla a Kavinatiho za ruce a zmizel.

Ve stejném okamžiku se začal letoun řídit k zemi. Gucky nedbal na protesty doktora Sylvestra a teleportoval se s ním za svými přáteli. Přistáli dřív, než malý letoun při dopadu na zemi explodoval.

Všichni se sešli u jezera. Krajina tady byla lehce zvlněná. John Marshall zkusil svůj malý telekom připevněný na zápěstí a zjistil, že je rozbitý. Gucky na chvíli pustil doktora Sylvestra a zkoušel svůj aparát. Nešťastný biolog toho ihned využil a začal utíkat. Gucky se chtěl za ním teleportovat, ale John Marshall ho zadržel.

„Jen ho nech, Gucky. Sám daleko nezmizí a my ho můžeme kdykoliv přivést zpátky. Ať se aspoň na chvíli cítí volný. My se nejdřív musíme spojit s CRESTEM IV, aby o nás neměli zbytečně starost."

Doktor utíkal do kopce a o mutanty se nestaral. Jeho rozhodnutí bylo pevné. Už nikdy nevstoupí na žádnou pozemskou loď. Tohle byl poslední pokus a stálo to málem život tří lidí a jednoho myšoba.

Ohlédl se a zjistil, že ho nikdo nepronásleduje. Dostali snad rozum a nechají ho už na pokoji? Zpomalil, aby nabral dech.

Jezero bylo daleko za ním, ale tři muži byli ještě vidět. Stáli na malém pahorku a dívali se směrem k němu. Doktor zvedl ruku na pozdrav. Viděl, jak jeden z nich pozdrav opakoval

Pak se doktor otočil a šel dál.

Na nejbližším kopci se zastavil. Nevěděl přesně, co si má počít. Měl by se ukrýt. Věděl, že ho Rhodan nechá hledat, moc dobře ho znal. V krajině kolem něj bylo jen málo vhodných úkrytů. Byla to nížina s nízkou trávou. Na druhé straně jezera byly vyšší hory. Rozhodl se, že půjde tam.

Než stačil vykročit, objevilo se další energetické pole. Pohybovalo se nad jezerem směrem k němu. Doktor Sylvestr

strnule stál a pozoroval oblak, který sám vyvolal, aniž by chtěl. Koutkem oka zahlédl, jak se blízko něho náhle zhmotnil Gucky.

„Nech mě být! Jdi pryč! Nikam s tebou nepůjdu!“ volal na něj doktor.

Gucky se pomalu blížil.

„Nedělejte hlouposti, doktore. Máme rozkaz se o vás postarat. Musíme odtud ihned zmizet a nemůžeme vás tu jen tak nechat.“

„Já tady zůstanu! Ani Rhodan mě nepřinutí! Jestli je ti život milý, Gucky, tak zmiz. Blíží se energetický oblak a já se mu už nebudu vyhýbat.“

Gucky neposlechl a vytrvale se blížil. Nechtěl se teleportovat, i když tráva začala už doutnat a pole se rychle blížilo.

Vtom se zhmotnil vedle něho Ras Čuba.

„Tam, kde jsem nechal Marshalla a Kavinatiho, se začínají tvořit nová pole. Je jich plno. Musíme ihned pryč. Vracím se s oběma na CREST IV.“ Sotva dořekl, zmizel.

Gucky nezaváhal a rozběhl se k doktorovi. Ten se otočil a běžel přímo k blížícímu se mraku. Vběhl na spálenou travu a utíkal dál... O chvíli později už bylo po všem.

Ve stejném okamžiku, kdy doktor zemřel, zmizela z povrchu Depotu II všechna energetická pole.

Nebezpečí bylo zažehnáno.

Když John Marshall dokončil svoje hlášení, podíval se Perryho na Atlana. Mutanti a nadporučík Kavinati se vrátili na CREST IV zároveň s posledními nákladními letouny. Gucky přenechal podání podrobné zprávy mutantům. Měl k tomu svoje důvody.

„Nebylo skutečně možné doktora zachránit?“ vyptával se Rhodan. „Tvrdíte, že utíkal k energetickému poli tak rychle, že ani teleportací ho nebylo možno zadržet?“

John Marshall přikývl.

„Ano, pane. Jeho sebevraždě nešlo zabránit. Navíc jsme. byli

obklopeni celou skupinou energetických polí a měli jsme sami co dělat, abychom se zachránili. Sotva zemřel, všechna pole zmizela." .

„To vím. Jenom si chci být jistý, že;se. víc nedalo udělat. Pořád si myslím, že si vyčítal smrt mužů, kterou způsobil, ale bál se smíti. V poslední minutě strach přemohl. Běžel své smrti vstříc s hrdostí, dokonce s radostí, že odčiní svou vinu. Já ho jenom nechal jít."

John a Ras mu položili ruce na ramena.

„Udělal jsi správnou věc, já bych na tvém místě jinak nejednal," řekl Ras. „A Rhodan nemusí všechno vědět."

„Je to tak určitě lepší," přidal se i John.

Oheň v uranovém prostoru pod povrchem sílil. Doktor Beriot měl plné ruce práce s jeho lokalizací. Protože atomový požár byla jen jednoduchá štěpná reakce těžkých jader, bylo možné ho uzavřít do kruhu z antineutronových paprsků.

Do hangáru CRESTU IV se vrátily i obě korvety. Obrovská loď pomalu klesala. Ve výšce dvou kilometrů ji udržovalo bez pohnutí antigravitační pole. Měřicí přístroje ukazovaly, že se nachází přímo nad centrem atomového ohně.

Když vydala fyzikální sekce svoji zprávu, začal Akran s CRESTEM IV kroužit ve stále větších kruzích a vysílat antineutronový proud paprsků, které pronikaly stále hlouběji pod povrch planety. Proces štěpení byl proudem neutronů neutralizován a oheň za tuto hranici nemohl.

Rhodanovi šlo především o záchranu planety a všech živých organismů na ní. Byl to nejen pocit odpovědnosti, ale nemusel zemřít, měli jsme tady pro něj připravenou zvláštní místnost."

Na obličeji Johna Marshalla se objevil na prchavou chvíli rozpačitý výraz, který rychle zmizel.

„Stalo se to tak, jak jsem vám řekl, pane. Ostatní jsou svědky." Poprvé se Perry Rhodan podíval na Guckyho. Ten se na něj nedíval, pozoroval svoje ruce, položené na stole.

„Tys mu byl nejbliž, Gucky. Potvrzuješ Johnova slova?"

„Ano, bylo to tak. Smrti doktora se nedalo zabránit. Byl okamžitě mrtvý."

Rhodan se ještě chvíli na Guckyho díval, pak povstal.

„Dobrá, věřím vám. Zároveň vám musím říct, že izolační pokoj byl jenom nouzové východisko. Jeho smít bylo nejlepší řešení pro něj i pro nás. Dřív či později by jeho zvláštní schopnost způsobila opět problém. Ale to nás nezbavovalo odpovědnosti za jeho život." Rhodan se znova podíval na Guckyho, který mu pohled opět nevrátil.

Rhodan pak opustil místnost. John Marshall, Ras Čubaj a Gucky zůstali sami.

„Proč jsi to vlastně udělal, Gucky?"

Myšob seděl úplně tiše u stolu, ani se nepohnul. „Bylo to jediné řešení," zašeptal. „Konečné rozhodnutí musel udělat sám. Víte, že Rhodan nese i tak příliš mnoho odpovědnosti. Oba víte, že bych byl mohl doktora Sylvestra ještě telekileticky zachránit. Ale k čemu by to bylo? Už dlouho bojoval sám se sebou. Strásl

i vděčnost za to, že Pozemšťanům planeta poskytla zásoby potravin. Konečně, vždyť oheň vznikl jejich vinou.

Na můstku CRESTU IV a ve fyzikální sekci panovala pořád maximální pohotovost. Záření, které se šířilo z ložiska uranu, bylo stále silnější a začínalo být nebezpečné. Zatím je ochranný štít zadržoval, ale mohlo se stát nebezpečné i pro část povrchu Depotu II.

Rhodan seděl s Akranem před obrazovkou a nespouštěl z ní oči. Velká stáda buvolů nebylo vidět, odtáhla pryč.

Ozval se interkom, hlásil se doktor Beriot.

„První měření ukázala, že naše teorie je správná. Reakce byla zastavena a k její opětovnému rozběhnutí už nemůže dojít."

Rhodan si oddechl.

„Děkuji, doktore. Bude lepší, když tu ještě zůstaneme. Musíme počkat, jak to všechno dopadne. Nechci opustit Depot II dokud

se nepřesvědčím, že je všechno v pořádku. Pokračujte v měření a pravidelně mne informujte."

Obrazovka interkomu potemněla.

Během celé operace měl kosmický botanik Toratzki docela jiné starosti. Se vzorkem řas, které nasbíral, zasel do kuchyně a dal se ohlásit šéfkuchaři Seibersdorfovi. Jako většina kuchařů byl i Seibersdorf při těle a aspoň b dvě hlavy převyšoval botanika. Přijal ho velmi přátelsky.

„Tak tohle je ta zelenina, kterou jste tam dole objevil?" na kuchařově obličeji se objevil poněkud znechucený výraz. Prohlížel si nádržku, kterou Toratzki držel v rukou. Vypadala trochu jako akvárium. „To je spíš pro husy."

Toratzki sebou uraženě trhl.

„Pro husy? Asi jsem špatně slyšel. To jsou nejcennější a na protein nejbohatší rostliny, které jsem v životě našel, S tím, co je v téhle nádržce, užíváte celý pluk, když to bude nutné."

„Ale jenom, když to bude nutné!" odpověděl pochybovačně Seibersdorf. „Co myslíte, že mi lidi řeknou, když jim dám tohle na talíř?"

„Na tom vůbec nezáleží. Ta věc je nanejvýš výživná. Vydá za desetinásobek normální zeleniny. Je na vás, jak to připravíte. A já doufám, že to připravíte chutně. Uznávám, že teď to moc pěkně nevypadá. Můžete to třeba smíchat se sušenou zeleninou."

Šéfkuchař zvedl ruce na znamení, že se vzdává.

„Sušená zelenina...! To slovo nenávidím! Kdyby Pěny Rhodan nebyl přímo tady na lodi, bylo by už dávno došlo ke vzpouře. A teď mně ještě přinesete tuhle jedovatou břechku. Možná je výživná, otázka je, jestli bude k jídlu."

Pavel Toratzki jen s námahou potlačil netrpělivost.

„To je váš úkol. K čemu jste jinak šéfkuchař? Mezi posádkou koluje úsloví: co Seibersdorf uvaří, to nikdo nevyhodí,"

Šéfkuchař se na Toratzkiho zkoumavě podíval.

- „Mám to brát jako lichotku nebo urážku?"

„Samozřejmě jako pochvalu. Zaručuji vám, že když posádce předložíte Špenátový puding, budou všichni nadšení. Uvařte to, okořeňte to a budete mít úspěch.“

„No, na to jsem sám žádostiv. Dejte to sem, něco s tím zkusím udělat. Jako vědec musíte vědět, k Čemu ty řasy jsou. Nebo je to nějaká lest? Znáš toho myšoba. Ten je schopný hodit mi ten salát na hlavu.“

„Jak můžete něco takového říct? Jsem přesvědčený, že Gucky bude nadšený. A v tom případě jste vyhrál. A já s vámi.“

Seibersdorf vzdychl:

„Tak dobře na vaši odpovědnost.“

Uklidněný Toratzki se vrátil do botanického oddělení.

Na povrchu Depotu II došlo, ke změně. Uprostřed velkého kontinentu se vytvořila rozlehlá kruhovitá spálená plocha. Okolo černého kruhu byly zřetelné známky antineutronového záření, které uhasilo atomový oheň. Z velké výšky to celé vypadalo jako hrozné tmavé oko.

Hlavní fyzik, doktor Beriot, ujistil Rhodana, že už nehrozí žádné nebezpečí. Měření ukázala, že uranová žíla se táhne jen pod povrchem a do nitra planety nezasahuje.

Rhodan si mohl oddechnout. Odebral se do obývací části CRESTU IV, kde na chodbě potkal bíle oblečeného muže, který ho uctivě pozdravil. Rhodan poznal kuchaře. Muž nesl uzavřenou nádobu a zastavil se před jedněmi dveřmi. Rhodan se otočil a pozoroval ho. Ty dveře vedly do obydlí mutantů. Co tam kuchař může chtít?

V malém salonku seděli Ras Čubaj, John Marshall, teleportér Ralf Marten a dvojhlavý mutant Ivan Ivanovic Gorašin. Vzadu si hověl na pohovce Gucky. Když se otevřely dveře a vešel kuchař, objevil se na Guckyho obličeji výraz překvapení. Už chvíli sledoval mužovy myšlenky a věděl, že mu něco přináší. Zatím ale neodhalil, co to je. Bylo to z jednoduchého důvodu muž sám nevěděl, co nese.

„S pozdravem od šéfkuchaře Seibersdorfa pro důstojníka

Guckyho," řekl muž uctivě a slavnostně. „Mohu prostříť?" Mutanti mu udělali místo a přikrytá mísa přistála na stole. Muž ustoupil dozadu a u dveří se zastavil.

„Přeji dobrou chuť," řekl a chtěl se vzdálit.

Gucky ale dveře telekineticky podržel. Pomalu vstal a šel ke stolu. Opatrně zvedl pokličku. Oči měl rozšířené překvapením.

„Co to je? Vypadá to jako... jako... Je to snad špenát?"

Kuchař pokrčil rameny.

„Opravdu to nevím, je to tajný recept šéfkuchaře. Posílá vám s tím i doporučení a pozdrav kosmobiologa Pavla Toratzkiho."

Gucky odložil poklici na stůl

„Šéfkuchaře Seibersdorfa znám, ten by si žádný žert nedovolil. Ví, že bych mu to oplatil. Ale co s tím má společného Toratzki? Pokud to není špatný vtíp, tak to musí být něco k jídlu. Hm, tak to musím ochutnat." Vrhнул na kuchaře výhružný pohled. „Ty zůstaneš tady, dokud nezjistím, co to je. Řeknu to rovnou, pokud si chce ze mne někdo vystřelit, tak ti tu mísu hodím na hlavu."

John Marshall podal Guckymu lžíci, ten nabral zelenou kaši a ochutnal. Okouzleně zvedl oči ke stropu a začal jíst.

„To je báječné! Chutnáte senzačně! Vynikající!"

Kuchař chtěl odejít a otevřel dveře. Před nimi stál Rhodan. .

„Oh, promiňte, pane."

„Nic se nestalo. Co tu děláte?"

Kuchař mu to vysvětlil a Rhodan vešel do místnosti mutantů. Gucky byl jídlem tak zaměstnaný, že Rhodana ani nevnímal. Zároveň vešel do místnosti další muž Pavel Toratzki. Pozdravil Rhodana a mutanty. Jeho obličej se rozzářil, když se podíval na pochutnávajícího si Gucky ho.

„Tak co, chutná, Gucky?" vyptával se.

Gucky zrovna polykal poslední lžíci a málem se zakuckal. Když uviděl Toratzkiho, pochopil. Rozzlobeně hodil lžíci botanikovi na hlavu. Ten hbitě uhnul.

„Už. to chápu!" zlobil se Gucky. „Udělali jste si ze mne

pokusného králíka. Ze to byly ty řasy?"

John Marshall se smál.

„Jak bylo vidět, chutnaly ti znamenitě. Spořádal jsi celou mísu. Ani tě nenapadlo nám něco nechat na ochutnání."

Gucky šťastně polknul.

„Chtěl jsem být opatrný. Pozemšťané jsou choulostivější a nic nesnesou. Kdybych měl smůlu, stal bych se jen obětí vědy. Musím uznat, bylo to dobré. Gratuluju, Toratzki."

Botanik byl celý zmatený, čekal jinou reakci. Podíval se na Rhodana, který stál vedle něho a smál se.

„Tak ty si myslíš, Gucky, že řasy se jako potrava uplatní?"

Gucky prudce přikývl.

„Dokonce výborně. Celá posádka si na Špenátovém pudingu pochutná. Budou se řasami ládovat, až jim polezou ušima."

Gucky šel ke dveřím a chtěl odejít.

Rhodan za ním vyhlédl.

„Kam jdeš?"

Hlas Guckyho bylo slyšet jen slabě, byl už o dvacet metrů dál.

„Do kuchyně. Jdu si pro nasup."

Muži se smáli. Všechny starosti byly pryč.

Mezitím opustila CREST IV spolu s lodí Halut'anů soustavu žlutého slunce a mířila do širého vesmíru.

Odysea CRESTU IV nebyla ale ještě u konce. Naopak. Teprve začínala.

Clark Darlton

GUCKY A VAKUOPAT

Vychází v edici Perry Rhodan, sv. 336, ISSN 121279900

Z německého originálu Gucky und der Vakupath, vydaného nakladatelstvím Arthur Moewig Verlag v Mnichově roku 1971, přeložil František Fabián. Vydal jako svou čtyř tisící stou dvacátou osmou publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 2001. IČO 60 19 82 57. Odpovědná redaktorka

Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor Petra Jodasová. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1. Vytiskla NAVA, s. r. o., Hankova 6, Plzeň. Vydání první. Tematická skupina 13/34.